

Fotó: Vatican News

Ó, Mária, rád bízunk magunkat

*Ferenc pápa felajánló imája
a járvány idején*

Az egészségügyi vészhelyzetre tekintettel március 11-én Ferenc pápa Szűz Máriára, az üdvösség és remény jelére bízta Róma városát, Olaszországot és az egész világot, ahogyan XII. Piusz pápa is tette 1944. június 11-én a Szent Ignác-templomban, a náci csapatok visszavonulása idején. A Szentatya videóüzenetben elmondott imájának fordítását az alábbiakban közöljük:

Ó, Mária, te mindig az üdvösség és a remény jeleként ragyogsz utunkon.

Rád bízunk magunkat, betegek Egészsége, aki hitedben szilárdan kitartva a kereszt alatt osztoztál Jézus fájalmában.

Római nép Üdvössége, te tudod, mire van szükségünk, és biztosak vagyunk, hogy gondoskodni fogsz arról, hogy mint a galileai Kánában, visszatérhessen az öröm és az ünneplés a mostani megpróbáltatások után.

Isteni Szeretet anyja, segíts, hogy felismerjük és elfogadjuk az Atya akaratát és megtegyük, amit Jézus mond majd nekünk, aki magára vette szenvedéseinket és fájalmunkat, hogy a kereszt által elvezessen bennünket a feltámadás örömére. Ámen.

Oltalmad alá futunk, Istennek Szent Szülője, könyörgésünket meg ne vedd szükségünk idején, hanem oltalmaz meg minket minden veszedelemtől, ó, dicsőséges és áldott Szűz!

Fordította: Tózsér Endre SP

Felelősséggel és körültekintéssel

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia közleménye a járvánnyal kapcsolatban a 3. oldalon olvasható

Erdő Péter bíboros, prímás imádsága a vészhelyzet idején

Erdő Péter bíboros, prímás kifejezi együttérzését és közelségét a koronavírus-fertőzésben szenvedőkkel, hazánkban és a határainkon túl. Mindenkit arra buzdít, hogy legyen figyelmes, és tegyen meg mindent a járvány továbbterjedésének megakadályozása érdekében. A főpásztor az alábbi fohász elimádkozását kéri.

Mindenható Urunk, atyáink Istene! Hálát adunk neked a viláért, amelyben lehetővé tetted az emberiség életét. Hálát adunk a teremtés egész gazdagságáért és csodálatos törvényszerűségeiért. Hálát adunk azért, hogy minden pusztító erő ellenére megmaradtunk, és képesek vagyunk arra, hogy világunkról és önmagunkról új és új felismerésekre jussunk.

Köszönjük, hogy egyénileg és közösségekben is harcolhatunk a megmaradásunkért és azért, hogy életünk egyre szebb és tartalmasabb legyen. De mindennél inkább köszönjük neked, hogy örök életre hívtál meg minket, és Krisztus Urunk megváltó halála és feltámadása által utat nyitottál nekünk az örök boldogságra.

Amikor olyan természeti csapások érnek minket, amelyek ellen a magunk erejéből teljesen biztos védelmet

még nem találunk, átéljük, hogy végül is mindig a te kezvedben van az életünk.

Alázattal kérünk, segítsd a tudomány embereit, hogy mielőbb megtalálják a mostani járvány ellenszerét! Adj a társadalmak vezetőinek éleslátást, hogy megfelelő intézkedésekkel gátat szabjanak a fertőzés terjedésének, segítsék a betegség megelőzését, leküzdését és a hatékony eszközök eljuttatását a rászorulókhhoz. Adj irgalmat és örök nyugodalmat a betegségben elhunytaknak, adj a betegeknek gyógyulást, az orvosoknak és az egészségügy munkatársainak erőt és áldást bátor helytállásukhoz. Erősítsd bennünk a hitet, a bizalmat és a segítő szeretetet, hogy megadhassunk minden lelki és testi segítséget beteg embertársainknak és a gyászoló vagy aggodó hozzátartozóknak. Add, hogy felelős viselkedésünkkel mi is hozzájáruljunk a betegség terjedésének elkerüléséhez.

Bocsásd meg, Urunk, minden bűnünket, amit gondolatokkal, szóval, cselekedettel és mulasztással elkövettünk! Szentháromság, Egy Isten, irgalmazd nekünk!

Boldogságos Szűz Mária, Betegek Gyógyítója, könyörögj értünk! Ámen.

Fotó: Thaler Tamás

Teológiai megfontolások a járványügyi helyzet kapcsán
5. oldal

Miért szeretnek hittanra járni a gyerekek?
Szili András
békásmegyeri-ófalui plébános
az ifjúságpasztorációról
7. oldal

Ébresztőt fújt a Lélek!
Nagyprojektünk: az otthontanulás
12. oldal

Támogassa a
Magyar Katolikus Egyház
szolgálatát!

Technikai szám
0011
Kérjük rendelkezzen
adoja egyházi
1%-áról!

**Reményből
jövő fakad**

www.katolikus.hu

**ÉLŐ SZENTMISE-
KÖZVETÍTÉSEK**

Bővebb információ:
www.magyarkurir.hu

A legromlottabb ember szívében is ott él a vágy az igazságra és a jóra

A koronavírus-járvány miatt március 11-én a Szentatya kivételesen az Apostoli Palota könyvtárából mondta el szerdai katekizését, amit internetes közvetítéssel nézhettek a hívők. Jézus boldogmondásai közül a negyedikről elmélkedett: „Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot.” A pápa teljes katekizésének fordítását közreadjuk.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

A mai kihallgatáson folytatjuk elmélkedésünket a boldogság ragyogó útjáról, amelyet a boldogmondásokban adott nekünk az Úr. A negyedikhez érkezünk: „Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele” (Mt 5,6).

Már találkozunk a lélekben szegénységgel és a sirással; most pedig egy másik jellegű, az éhezéssel és szomjazzással kapcsolatos gyengeséggel foglalkozunk. Éhség és szomjúság – elsődleges szükségletek, életben maradásunk függ tőlük. Ezt hangsúlyozni kell: itt nem egy általános vágyakozásról van szó, hanem egy létfontosságú és mindennapi szükségletéről, mint amilyen a táplálkozás.

De mit jelent az, hogy valaki az igazságra éhezik és szomjazik? Természetesen nem azokról van szó, akik bosszút akarnak, sőt, az előző boldogmondásban épp szelídségről beszélünk. Nyilvánvaló, hogy az igazságtalanságok megsebzik az emberiséget. Az emberi társadalomnak sürgős szüksége van egyenlőségre, igazságra és társadalmi igazságosságra. Ne felejtjük el, hogy a világban élő nők és férfiak által elszenvedett sérelmek az Atyaisten szívéig érnek. Melyik apa ne szenvedne gyermekei fájdalomtól?

A Szentírás a szegények és elnyomottak fájdalmáról szól, amelyet Isten ismer és átérz. Mivel meghallotta Izrael elnyomott gyermekeinek kiáltását – ahogy a Kivonulás könyve elbeszéli (vö. Kiv 3,7–10) –, Isten leszállt, hogy megszabadítsa népét. De az igazság éhezése és szomjázása, melyről az Úr beszél, mélyebb az emberi igazságosság iránti jogos igénynél, melyet minden ember a szívében hord. Ugyancsak a hegyi beszédben, kissé később, Jézus egy olyan igazságról/igazságosságról beszél, amely nagyobb az emberi jognál és a személyes tökéletességnél.

Ezt mondja: „Mondom nektek, ha igazságotok nem múlja messze felül az írástudókét és a farizeusokét, semmiképp se mentek be a mennyek országába” (Mt 5,20). Ez az igazságosság jön Istentől (vö. 1Kor 1,30).

A Szentírás a testi szomjúságnál mélyebb szomjúságról, a létünk gyökereibe ültetett vágyról beszél. A zsoltár azt mondja: „Isten, én Istenem, hajnalban téged kereslek, utána szomjazik a lelkem, rád sóvárog a testem, mint a száraz, tikkadt, kiasszott föld” (Zsolt 63,2). Az egyházatyák beszélnek erről az ember szívében élő nyugtalanságról. Szent Ágoston azt írja: „Magadnak teremtetél bennünket, és nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned.” Működik bennünk egy belső szomjúság, egy belső éhezés, egy nyugtalanság...

Minden szívben, még a legromlottabb és a jótól legtávolabb élő ember szívében is ott izzik a vágy a fényre, még ha tévedések és hibák törmelékei borítják is, de mindig ott működik benne a szomjúság az igazságra és a jóra, mely nem más, mint szomjúság Istenre. A Szentlélek kelti fel ezt a szomjúságot: ő az élő víz, mely alakot adott porunknak, ő az a teremő fuvallat, mely életet adott neki. Ezért az Egyház küldetést kapott, hogy mindenkinek hirdesse Isten Szentlélekkel átjárt szavát. Mert Jézus Krisztus evangéliuma a legnagyobb igazságosság, amelyet fel lehet kínálni az emberiség szívének, és amely – még ha nincs is tudatában – létszükséglet számára.

Amikor például egy férfi és egy nő összeházasodik, valami nagyszerű és gyönyörű dolgot kívánnak létrehozni, és ha elevenen tartják ezt a szomjúságot, a kegyelem segítségével mindig megtalálják a módját, hogy előrehaladjanak. A fiatalokban is megvan ez a szomjúság, és nem szabad elveszíteniük! Védenünk és táplálnunk kell a gyermekek szívében azt a szeretet, gyengédség és befogadás iránti vágyat, melyről őszinte és ragyogó kezdeményezéseikkel tanúságot tesznek.

Minden embernek fel kell fedeznie azt, ami igazán fontos, amire igazán szüksége van, ami segíti helyesen élni, de azt is, ami másodlagos, és amit nyugodtan nélkülözhet.

Jézus azt hirdeti meg ebben a boldogmondásban – az igazságra való éhezéssel és szomjazzással –, hogy van olyan szomjúság, amely nem fog

meghiúsulni; olyan szomjúság, amely – ha tápláljuk – kielégítést nyer, és mindig jól végződik, mert megfelel Isten szívének, a Szentléleknek, aki szeretet, és annak a mag-

nak is, amelyet a Szentlélek szívünkbe ültetett.

Adja meg nekünk az Úr ezt a kegyelmet: hogy meglegyen bennünk ez a szomjazzás az igazságra, amely

pontosan az igazság megtalálásának a vágya, annak vágya, hogy meglássuk Istent és jót tegyünk másokkal.

Fordította: Tózsér Endre SP

Ferenc pápa elhagyta a Vatikánt, a járvány végeért könyörgött

Március 15-én, vasárnap este Matteo Bruni, a szentszéki sajtóközpont igazgatója közleményben arról számolt be az újságíróknak, hogy délután, röviddel 16 óra után Ferenc pápa elhagyta a Vatikánt, és ellátogatott a Santa Maria Maggiore bazilikába, hogy imában forduljon Szűz Máriához, a Salus Populi Romanihoz (a római nép menedéke), akinek ikonját ott őrzik és tisztelik.

Ezután egy szakaszt gyalog tett meg a Via del Corsón, elzarándokolt a San Marcello al Corso templomba, ahol az a csodatevő feszület található, amelyet 1522-ben hordoztak végig a város kerületein, hogy véget érjen „a nagy pestis” Rómában.

A Szentatya az Olaszországot és az

akik ezekben a napokban munkájukkal biztosítják a társadalom működését.

A Szentatya délután fél 6 körül tért vissza a Vatikánba.

Március 11-én az egészségügyi veszélyhelyzetre tekintettel Ferenc pápa Szűz Máriára, az üdvösség és remény jelére bízta Róma városát, Olaszországot és az egész világot. (A felajánló imát lásd a címlapon.)

Fotó: Vatican News
Fordította: Tózsér Endre SP

FŐSZERKESZTŐI JEGYZET

Imádkozzunk olasz barátainkért

Amikor először láttam összeesküvés-elméleten alapuló filmet, nem gondoltam, hogy egyszer még haragudni fogok a műfaj megálmódóira. Azonban – a blogokat és a kommentek tengerét olvasva – annak ellenére, hogy Európa egyik gócpontja, a mesés és festői Itália csak 600 kilométerre található tőlünk, úgy tűnik, a jelenlegi járványügyi helyzetre számos honfitársunk még most is egyszerűen csak legyint. Mondván, az egész humbug, biztos ezt is pénzügyi és más érdekek irányítják, illetve emiatt akarják elhitetni velünk a helyzet komolyságát. Ráadásul még az Egyház is bedől mindennek, és Olaszország-szerzte szü-

telteti a nyilvános szentmiséket április 3-áig... Most csak a nyomdafestéket tűró vélemények rezüméjét idéztem.

Jó lenne megállni és gondolkodni. A legyintők számára is vízváltató lehet talán az a hír, melyben *Daniele Macchini* bergamói orvos osztja meg tapasztalatait a világgal a koronavírus-járvánnyal kapcsolatban. Arról számol be, hogy az olaszországi helyzet drámai. Így fogalmaz az alapján, amit megélnék: a háború kitört, és a csaták éjjel-nappal folynak. Ami igazán mellbevágó, még számunkra is, akik többé-kevésbé nyomon követtük az eseményeket, az az, hogy a korábbi hírekkel ellentétben a Covid-19 nem egy egyszerű

influenzás megbetegedés, hanem jóval súlyosabb annál.

Amikor e sorokat írom, idehaza már tizenkét igazolt esetben tartunk. Olaszországban pedig az ország teljes területén elrendelték a legmagasabb fokozatú óvintézkedéseket. Nem akarom hosszan sorolni, mi mindent köszönhet az európai kultúra Itáliának. Az is közhelyként hat, hogy Egyházunk szíve Rómában dobog... Nem ezért ragadtam tollat. Arra szeretnék utalni és emlékeztetni, hogy biztosan mindannyiunknak van jó élménye az olaszokkal kapcsolatban, ha más nem, akkor az, hogy szeretjük a pizzát vagy a cappuccinót.

Ma reggel, amikor a hétéves fiammal beszélgetve szó-

ba került a helyzet, csak annyit kérdezett: ez azt jelenti, hogy akkor nem tudja meglátogatni a római barátját? Hogy ki is ez az olasz barát? Legyintheznék, hiszen semmi komoly. És mégis az. Két éve nyáron, amikor pár napot az Örök Városban töltöttünk a családommal, esténként egy, a Piazza Navona közelében található étteremben ettünk. A fiam percről perce közelebb húzódott a pizzasütő kemencéhez, a benne ropogó tűz egyből megragadta. De az igazi melegség akkor érte el, amikor a szakács maga mellé invitálta, és megmutatta neki a tésztadagasztás, a pizzakészítés csínját-bínját. Kisvártatva kuktasapka is került a fejé-

re, és fél óra leforgása alatt már mindenki a magyar *David*-ról beszélt, a kedvét kereste. Minden jelenlévő, a pincértől a szakácson át a tulajdonosig szívét kitarva, igazi vendégként tekintett a fiamra, aki teljesen kivirult, otthon érezte magát, habár egy szót se beszélt vagy értett olaszul. De a legfontosabb nyelven, a szeretet és a barátság nyelvén mégis hamar beszélgetőtársakra talált. A harmadik napon, amikor a búcsúra került sor, felállították *Dávidot* az asztal közepére, és együtt fényképezkedtek vele, így búcsúztak tőle. Hát ezért tekint vissza a fiam két év távlatából is barátaiként az olaszokra, az ott dolgozókra.

Most arra biztatok minden kedves Olvasót, hogy tekintsünk a valóban bajban lévő olaszokra, a barátainkra – akár közel vannak hozzánk, akár távol, akár ismerjük őket, akár nem, akár beszéljük a nyelvüket, akár nem. Mondjunk el értük egy imát, beszéljük együtt azt a nyelvet, amit mindenki megért. Ha tudjuk, fejezzük ki közelségünket egy bejegyzéssel, egy Messenger-üzenettel, egy telefonhívással is. Számítanak ránk, és a mi életünk is jobb attól, hogy tudjuk: ha ez az egész majd véget ér, ha újra mehetünk hozzájuk, akkor az ajtóban állva, széles mosollyal kiáltják oda, barátként: Ciao!

Kuzmányi István

Vedd anyai oltalmadba életünket!

A Könnyező Szűzanya búcsúját ünnepelték Győrben

A koronavírus miatti vészhelyzet bejelentésének idején nem gyűlt össze tömeg a Könnyező Mária búcsújára Győrben. Március 15-én, a hívek búcsúnapján nem telt meg a székesegyház. Akik ott voltak, Veres András megyéspüspöknek, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnökének vezetésével sokak nevében és sokakért imádkoztak.

Csendes a Káptalandomb. A hívek megfogadták Veres András megyéspüspök kérését, mellyel a kormány által meghirdetett veszélyhelyzethez kapcsolódott. A Győri Egyházmegye Könnyező Szűzanya-búcsúját nem a hagyományos ünnepélyes keretek között tartották meg.

A templom azonban virágdíszben van. A főoltáron, az oltárasztal előtt és a mellékoltárokon óriási, piros-fehér-zöld színű virágokból alkotott csokrok. A padok foghíjasan telnek csak meg a Győri Egyházmegye szeretett ünnepén, holott ez az a nap, amikor minden alkalommal zsúfolásig tele van a székesegyház. Most visszafogott az ünnepelés. „Búcsúra jöttünk szép Szűz Máriához” – hangzik fel az ének, megkezdődik a bevonulás. A főpásztorral csak Németh László helynök, Böcskei Győző esperes plébános, Méry László székesegyházi káplán és Kálmán Imre püspöki irodaigazgató koncelebrál. Az asszisztenciában a papnövendékek vonulnak be a püspökkel. A szentmisét a Mária Rádió közvetíti, hogy otthonról is be tudjanak kapcsolódni a hívek a búcsú liturgiájába.

A kis közösség sokakért imádkozott; azokért is szólt a fohász, akik nem jöttek el. Az egész liturgiát átszötte az ének, a búcsú hagyományos dallamai, a kispapok recitálva olvasták fel az olvasmányt és a szentleckét.

„Sokan kerestek a kéréssel, hogy a nevükben is imádkozzunk. Ebben az esztendőben a székesegyház sajátos felajánlást kapott, kétezer szál virágot. Képviselje azokat, akik bár szeretnének, de nem tudnak itt lenni. Köszön-tésük személyes és kedves lesz ezáltal” – szólt az ünneplőkhöz Veres András főpásztor.

A napi evangéliumban – Jézust kérdezi a samariai asszony Jakób kútjánál – Jézus arról beszél, hogy „eljön az óra, sőt, már itt is van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát”. A főpásztor Jézus választát összekapcsolta a mai helyzettel: fontos jól érteni Jézus szavait; több országban bezárják a templomokat, itthon nem tarthatunk száz főnél több résztvevővel zárt helyen rendezvényeket.

Veres András arról elmélkedett, mi a jelentősége annak, hogy templomba, szentmisére járunk, hogy ez hitünk megélésének alapvető formája. Az evangéliumban Jézus ezzel szemben arról beszél, Istent lélekben és igazságban kell imádnunk.

Vajon Jézus számára nem fontos a hely, a templom? Hiszen Isten lélek, mindenütt jelen van, mindenütt megszólítható. Ha így gondolkodunk, rosszul értelmezzük Jézus szavait – állapította meg a püspök, és utalt arra, hogy a Mária-jelenések során a Szűzanya mindig megfogalmazza a kérést, hogy építsenek templomot a találkozás helyén. „Miért szükséges a templomba menni? Jézus szavait átgondolva azt kell megérteni, hogy nekünk, embereknek van szükségünk a templomra. A hívőközöségnek kell egy hely, ahol össze tudnak jönni imádkozni, és a szentmisét is csak közösség-

ben tudjuk ünnepelni” – ezt a sokszor föltett kérdést bontotta ki a főpásztor. Jézus különleges jelenlétet ígért azoknak, akik nevében összegyűlnek imádkozni, így különleges jelentősége van a helynek. A templomok, kegyhelyek a kegyelem sajátos kiadásának helyszínei.

Évente ezrek indulnak el a kegyhelyekre, hogy a Szűzanyát tisztelve kérjék pártfogását. A gyakran hangoztatott kijelentéssel – „imádkozom otthon, nem kell nekem ahhoz templomba menni” – kapcsolatban Veres András azt fogalmazta meg, hogy minden templom különleges hely, ahol a hívők közös imádsága különös meghallgatásra talál. Jézus nem a templomi kultusz ellen szól, hiszen eljárt a zsinagógába, elzarándokolt az ünnepekre Jeruzsálembe. Nem individualista vallásosságot

akart, közösségbe hívta az őt követőket. A samariai asszonnyal beszélgetve azok ellen emelte föl szavát, akik csak látszatvallásosságra törekcszenek, akik csak szavakban élik meg hitüket. Mert hiába megyünk kegyhelyekre, ha életünket nem igazítjuk Jézus tanításához. Tőlünk azt kéri, hogy az Atyát méltó módon, lélekben és igazságban imádjuk, ahogy ezt a Szűzanya példáján látjuk.

Arra buzdított a főpásztor, hogy nehéz helyzetben, amikor úgy érezzük, imádkozni sem tudunk, forduljunk Máriához, akinek súlyos megpróbáltatások jutottak, mégis mintát tudott adni, hogyan kell lélekben és igazságban imádni Istent. Szent-Gály Katától idézett sorokkal biztatott Veres András a követendő magatartásra:

„Ha vándorlásom útján / a szenvedés elérne, / s egészen összetörne / a gond s a fájdalom, / ne engedj meg, hogy ajkam / dacos mivoltára nyíljk, / hanem szemedbe nézve taníts meg mondanom. / Úgy, mint Anyád, oly lágyan, / szent titkot sejtő hittel, / melyet, ha úgy akarja, / fellebbent majd az Úr. / S ha választát nem értem: / még egyszer meg ne kérdjem, / csak éljek újra csendben, / imádvá, szótlantul.”

A szentmise végén a papság és az asszisztencia a Könnyező Mária-kegyképhez vonult. Veres András Mária közbenjárását kérte Egyházunkért, hazánkért, egyéni és családi életünkért: „Szereteteddel és jóságoddal emelj fel minket bűneinkből! Növelj hitünket, erősítsd reményünket és tökéletesítsd szeretetünket. Segíts, hogy hitünkben a Fiad iránti hűségünk mindennapos megújítása által szabadon és örömmel kitartsunk; a szenvedések és küzdelmek közepette az élet terheit Fiaddal együtt készséges szívvel vállaljuk, bízva abban, hogy Hűsvét szent titka is reánk ragyog. Öleld át az Anya és az Úr alázatos Szolgálóleánya szeretetével azokat, akik leginkább várják ezt a szeretetteljes felkarolást, és azokat is, akiknek odaadására Te különösen is számítasz. Vedd anyai oltalmadba a mi életünket, akik ma újra bizalommal fölajánljuk magunkat Neked.”

A kegykép előtt a hívek folytatták az imát, így fejeződött be a hívek búcsúja a koronavírus idején.

A Bonum Tv március 17-én segített abban, hogy a járványügyi helyzet ellenére minél többen bekapcsolódhassanak a káptalandombi imádságba. A televízió a Könnyező Szűzanya ünnepén, március 17-én 11 órai kezdettel élőben közvetítette a szentmisét a győri Nagyboldogasszony-székesegyházból.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Felelősséggel és körültekintéssel

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia közleménye a koronavírus-fertőzés kapcsán kialakult helyzetről

A koronavírus miatt meghirdetett veszélyhelyzetben a templomok mint a lelki feltöltődés és imádság helyei különösen is fontosak. Templomainkat nem zárjuk be, mégis felelősen és körültekintően kell eljárni. Kérjük, hogy aki betegnek érzi magát, önmaga és mások védelmében érezze lelkiismereti kötelességének, hogy mielőbb orvoshoz forduljon, és ne menjen közösségbe. Különösen is figyeljünk idősebb embertársainkra.

Várható online miseközvetítés, emellett van, ahol szabadtéri szentmisét tartanak, vagy ahol lehetséges, más módon segítik elő a kisebb közösségekben való templomi liturgikus ünneplést. A közszolgálati televízió igen örvendetes módon már a most következő vasárnapon szentmisét közvetít azok számára, akik koruk, egészségi állapotuk vagy más komoly okból nem tudnak részt venni vasárnapi szentmisén azért, hogy megerősítést, vigasztalást és bátorítást nyerjenek. A jelenlegi helyzetben is érvényesek A Katolikus Egyház Katekizmusában (KÉK 2183.) és Az egyházi törvénykönyvben (CIC 1248. k. 2.) található előírások,

amelyek szerint ha valaki számára súlyos okból lehetetlenné válik az eucharisztikus ünneplésben való részvétel, igen ajánlatos, hogy helyette töltsön kellő időt imádsággal egyénileg vagy a családban.

Oktatási, szociális és egészségügyi intézményeinkben mindenben kövessük a hatósági előírásokat, amelyeket intézményeink közvetlenül is megkapnak. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia korábbi rendelkezései továbbra is éleek. Ezekkel összhangban a hatóságokkal mindenben működünk együtt, és legyünk figyelemmel az általuk adott általános irányelvekre. Ennek megfelelően fognak az arra illetékesek nagyobb létszámú rendezvényeink esetében eseti döntést hozni.

Imáinkkal kérjünk Teremtő Istenünkben bízva hitet, reményt és szeretetet, és kérjünk nagylelkűséget, hogy ebben a helyzetben különösen is figyelhessünk egymásra, főleg beteg és veszélyeztetettebb embertársainkra.

Budapest, 2020. március 13.
a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Ima Isten segítségéért

Udvardy György érsek felajánlása

Udvardy György veszprémi érsek, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) alelnöke március 15-én a veszprémi Szent Mihály-főszékesegyházban imádságos felajánlást végzett, Isten segítségét kérve a Veszprémi Főegyházmegyéért, hazánkért és az egész világért a koronavírus-járvány mielőbbi megfékezése érdekében.

A főpásztor Nagy Károly apát kanonok plébánossal és Felker Zsolt káplánnal mutatott be szentmisét nagyböjt harmadik vasárnapján.

A szentmise kezdetén az érsek elmondta: „Sajátos körülmények között ünnepeljük most szentmiséinket, liturgikus alkalmainkat. Nyilvánvalóan mindvégig Isten irgalmában bízva, felelősen, bátran akarjuk megélni a hitünket. Ugyanakkor szükséges meg-hozni azokat az emberi okosság-nak megfelelő törvényeket, szabályokat, amelyek segítenek bennünket abban, hogy elkerüljük a betegséget és azt is, hogy másoknak továbbadjuk. Imádkozzunk bátor bizalommal!”

A szertartásban külön könyörögtek azért, hogy a katekumenek – akiknek kiválasztása a szentbeszéd után történt – ellen tudjanak állni a gonosz lélek kísértéseinek.

Prédikációjában a főpásztor hangsúlyozta: nagyböjt idején különösen készülünk a beavató szentségek ünneplésére. Fontos, hogy támogas-

suk azokat a testvéreinket, akik ezekben a szentségekben végérvényesen elkötelezik magukat Jézus Krisztus és az ő Egyháza mellett. „Ünnep a nagyböjt mindannyiunk számára, hiszen arra készülünk, hogy lelkünket megtisztítva, bűneinket megvallva jól tudjuk ünnepelni húsvétot.” Fontos, hogy Krisztus igéjéhez és személyéhez mérjük magunkat önmegismerésünkben. Ebben a nagyböjti időszakban át akarjuk adni magunkat Krisztusnak. A gonosz lélek viszont azért küzd, hogy féljünk, bizonytalanok legyünk, elveszítsük a bizalmunkat.

A főpásztor figyelmeztetett: „Krisztus nélküli vágyaink üresek, hamisak, kifosztanak bennünket, elveszik a méltóságunkat. Vágyainkat egyértelműen csak Krisztus tudja betölteni.” Nagyböjt idejében fontos az elengedés is. Ne féljünk, hogy üres lesz a kezünk, hisz Isten betölt minket önmagával.

A prédikáció után imádkoztak a katekumenekért, majd megkezdődött a szertar-

tás. „Most Egyházunk könyörög értetek, könyörög azért, hogy a döntés, ami ott van a szívetekben, meg ne gyengüljön; hogy vágyaitok tisztuljanak, és hogy a megtisztult vágyakban egyértelműen az Istent fedezzétek föl.” A katekumenek keresztet kaptak a főpásztortól, aki ezzel is meghívta őket a krisztusi életre: „Vedd Krisztus keresztjét.”

A szentmise végén a főpásztor a pap testvérekkel és a hívekkel együtt elimádkozta Ferenc pápa felajánló imádságát. (A pápa Szűz Máriára, az üdvösség és a remény jelére bízta Róma városát, Olaszországot és az egész világot.) „A legtöbb és a legnagyobb, amit tehetünk, hogy megőrizzük keresztény hitünket” – mondta Udvardy György. A főpásztor kérte, hogy bátor bizalommal imádkozzunk, ajánljuk fel Istennek önmagunkat, főegyházmegyénket, családjainkat, a papságot, az időseket, nemzetünket, és imádkozzunk a világ népeier.

Kérjük – mondta a főpásztor –, hogy a hívek a templomokban és otthonaikban kapcsolódjanak be ebbe a felajánlásba, Ferenc pápa imádságának elmondásával (lásd címodal).

Forrás és fotó:
Veszprémi Főegyházmegye

A BIBLIA ÜZENETE

Az örvendezés vasárnapja

Jn 9,1–41

Dávid kiválasztásának történetében elhangzik egy mondat, amely az Úr szava Sámuelhez, és mély mondanivalót hordoz magában, mert valamiképp az élet értelmét fogalmazza meg: „Isten ugyanis nem azt nézi, amit az ember. Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet.” (1Sám 16, 7)

Mennyi fölösleges erőlködéstől tudnánk megszabadulni, ha hittel fogadnánk a Szentírásnak ezeket a szavait, és nem a mások tetszését keresnénk. Van valaki ezen a világon, aki látja a szívemet, a törekvéseimet, aki igazán ismer engem. Ő már látja bennem a lehetőségeket, amikor én még nem is sejtem. Ahogyan látta Dávidban is, amikor még senki más rajta kívül. Sámuel, Isten embere is csak akkor keni fel Dávidot az Úr sugallatára, amikor a szeme elé kerül. Nagyon fontos pillanatot ez, mert önmagunkban és másokban is csak Isten segítségével tudjuk fölismerni azt a kincset, amit a Teremtő az emberek szívébe rejtett.

A felbecsülhetetlen érték bennünk van, csak már megszoktuk, ezért nem ismerjük

fel, és nem is foglalkozunk vele. Azokat a dolgokat tartjuk sokra, amikért sok pénzt fizetünk, amik a külső szemlélő számára fontosak. Az igazság azonban éppen az, hogy ami valóban értékes az életben, ingyen kapjuk: a hitünket, a reményeinket, a családjunk, gyermekeink, barátaink és házánk iránt érzett szeretetünket, az értelmünket, a lelkünket, a testünket, az álmainkat, ambícióinkat, intelligenciánkat. Mindezek a felbecsülhetetlenül nagy értékeink ingyenesek, és a szívünkben, vagyis a bensőnkben hordozzuk őket. „Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet.” Tehát mindazt, amitől igazán emberek tudunk lenni, és boldogok.

Dávid életpéldája erről tanúskodik. Sikeres uralkodó lesz, és ennek egyik oka éppen az, hogy bensőjének világát, Isten iránti szeretetét, Jonatánnal való barátságát, Saul király felkentségét értéknek tartotta, és a helyén kezelte az ambícióit, a sikereit.

Az evangéliumban a vak meggyógyul és látni kezd, s ezzel együtt egyfajta szembenállással találkozik. Hason-

ló dolog történik a mi életünkben is, ha megnyílik a szemünk arra, hogy a felbecsülhetetlen kincsekre fordítsuk a figyelmünket. Annak ellenére, hogy a környezetünk egészen mást sugall. A házunk leég, az autónk tönkremehet, a vállalkozásunk kudarcba fulladhat, de ezek mind pótolhatók, bár sokat fizettünk értük. Ám a másoktól kapott szeretet, igazi énem értékességének felismerése, a gyermekek tekintete és még megannyi minden pótolhatatlan kincs, amit csak az Úr lát, és mindazok, akik engedik, hogy az Úr segítse őket így látni.

Nagyböjt negyedik vasárnapját – amely ennek a szent időszaknak a felénél van – laetare, vagyis örvendező vasárnapnak nevezik a szentmise kezdőéneke miatt: „Örvendezz, Isten népe! Gyűljetek össze mind, akiknek kedves az Úr ügye.” (Iz 66, 10) Legyen kedves számunkra az Úr ügye, mindaz a felbecsülhetetlen érték bennünk és másokban, amely a közelgő húsvéti misztérium kegyelmeiből fakad.

Bátor Botond OSPPE

GÖRÖGKATOLIKUS LEKISÉG

Isten ígérete és a mi ígéreteink

Istenről mi mindig csak antropológiai módon, vagyis csak a saját szavainkkal, a saját elképzelésünknek megfelelően tudunk beszélni. Így volt az a szent írók is, akik ugyan Isten sugalmazásának hatására, de mégiscsak a maguk szellemi-lelki felkészültségének megfelelően írták le a szent iratokat, vagyis a Szentírást. Ezt tapasztaljuk a Zsidókhoz írt levél szerzőjénél is. A nagyböjt negyedik vasárnapjának apostoli szakaszában (Zsid 6,13–20) arról hallunk, Isten ígéretet tett Ábrahámnak, hogy megáldja, sok utódot ad neki, és erre meg is esküdött. Sőt, arról is szó van, hogy Isten nem hazudik. Mindezek emberi megfogalmazások, de azért, hogy mindenki megértse őket. Mi is így próbáljuk szemlélni az ígéretét.

Isten ígérete mindig a mi javunkat szolgálja. Ezt láthatjuk a legelső ígéretében is, a teremtés hajnalán. A bűnbeesés után nem vetette el végleg az embert, hanem megígérte neki a megváltást: az Asszony (Mária) leszármazottja (Jézus) széttiporja a kígyó (a sátán) fejét (Ter 3,15). A vízőzón után szövetségben ígérte meg Isten, hogy többé nem bocsát vízőzóna a földre az elhatalmasodott bűn megbüntetésére (Ter 9,11). Isten ígéretét hordozta Mózes, hogy kiszabadíthassa a népét az egyiptomi rabszolgaságból. Isten ígéretét hordozták a próféták, a bírúk, a királyok, hogy Isten megváltói tervét segítsék a beteljesedés felé. Egészen addig, amíg a messiási ígéret be nem teljesedett, amíg Megváltónk meg nem érkezett a világba. Nem véletlen, hogy éppen karácsonykor énekeliük a zsoltárverset: „megesküdött az Úr, és nem bánja meg” (Zsolt 110,4). Nem akarja megbánni a sok ígéretét, amelyek egyetlen célja az üdvösségünk.

A mi ígéreteink vajon milyenek? Elsősorban az Istennek tett ígéreteinket kell megfontolnunk. Keresztelésünkkor még a keresztszüleink és a szüleink tettek ígéretet arra, hogy „ellene mondunk a sátánnak” és hogy „egyesülünk Krisztussal”. Elsőáldozásunkkor mi magunk erősítettük meg ezt a kötelezettséget fogadalmunkat. Aki házasságot kötött, esküvel pecsételte meg ígéretét, hogy „el nem hagylak mindhalálig”. A szentgyónásban minden alkalommal elmondjuk: „erősen fogadom, hogy

Isten ígérete mindig a mi javunkat szolgálja. Ezt láthatjuk a legelső ígéretében is, a teremtés hajnalán. A bűnbeesés után nem vetette el végleg az embert

többé nem vétkezek, és a bűnököt elkerülöm”. Valóban alaposan meg kell fontolnunk, hogy mennyire vesszük komolyan Istennek tett ígéreteinket. Nem csak a közmondás miatt: Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó. Ennél sokkal fontosabb, hogy akkor számíthatunk Isten kegyelmére, ha nem vagyunk felületesek az ígéreteinkben. Ő nem az, mert „azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság ismeretére” (1Tim 2,4).

Nagyböjti ígéreteink és fogadalmaink különösen fontosak. Vajhagyó vasárnapon Egyházunk útravalóul tette lelki tarisznyánkba a liturgiai prokimen versét: „Tegyetek fogadást, és teljesítsétek azt a mi Urunknak, Istenünknek” (Zsolt 75,12). Elfogadásával nemcsak a böjt szigorú követelményének teszünk eleget, hanem Isten iránti szeretetünket is kifejezésre juttathatjuk.

„Most van a kellő idő” (2Kor 6,2), „üdvösségünk közelebb van, mint amikor hívők letünk” (Róm 13, 11). Vegyük komolyan az ígéreteinket!

Ivancsó István

MÁRCIUS 22., NAGYBÖJT 4. VASÁRNAPJA (Beáta, Izolda, Lea) – 1Sám 16,1b.6–7.10–13a (*Dávidot Izrael királyává kenik.*) – Ef 5,8–14 (*Támadj fel holtadból, és Krisztus rád ragyog.*) – Jn 9,1–41 vagy Jn 9,1.6–9.13–17.34–38 (*Elment megmosakodni, és amikor visszatért, már látott.*) – **Zsolozsma:** IV. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 257 – EE 538, Ho 257 – EE 148, Ho 109 – EE 540, Ho 152 – EE 190.

MÁRCIUS 23., HÉTFŐ (Mongrovejói Szent Turibiusz püspök, Emőke, Ottó) – Iz 65,17–21 – Jn 4,43–54.

MÁRCIUS 24., KEDD (Gábor, Karina) – Ez 47,1–9.12 – Jn 5,1–16.

MÁRCIUS 25., SZERDA – URUNK SZÜLETÉSENEK HIRÜL ADÁSA, GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY FŐÜNNEPE (Annunciáta, Irén) – Iz 7,10–14 (*Íme, a szűz fogan.*) – Zsid 10,4–10 (*Íme, eljövök, hogy teljesítsem akaratomat.*) – Lk 1,26–38 (*Kegyelmet ta-*

PÁRBESZÉD A LITURGIÁRÓL

Fehér

Micsoda kontraszt van az ébredő tavasz verőfénye, a szenvtelenül, vírusfüggetlenül rügyező és virágzó fák látványa, a napsugárban fürdő terasz és az engem nyomasztó sok sötét kérdés között

A kezdődő önkéntes szobafogságból nézek ki az ablakon. A délutáni napsütés különleges világosságba öltözteti a világot, amit amúgy most olyan fenyegetőnek érzek. Micsoda kontraszt van az ébredő tavasz verőfénye, a szenvtelenül, vírusfüggetlenül rügyező és virágzó fák látványa, a napsugárban fürdő terasz és az engem nyomasztó sok sötét kérdés, aggodalom, bizonytalanság között. A látványtól mégis kénytelen vagyok kicsit elmosolyodni, örülni, reménykedni. Valami olyasmit érint meg legbelül, ami sohasem tud elsötétni, amit nem érhet romlás.

Máté evangéliuma, amikor Jézus színeváltozását leírja, ezeket a szavakat használja: „Ott előttük elváltozott. Az arca ragyogott, mint a nap, a ruhái pedig olyan fehérek lettek, mint a fény.” (Mt 17,2) Jézus halandó embersége most tündöklően ragyog. Olyan fehérbe öltözik, „amilyenre földi kelmefestő nem tud fehéríteni.” (Mk 9,3) Ez a fehér most mintha megelőgezne valamit, amit megérteni nem lehet, és ami túlmutat a kopottas, küzdelmes hétköznapi napokon: Jézus isteni természetét. Ha kicsit

ezt a tündöklő fényt idézi meg a templomban. Azét az országét, amely már itt és most felfénylik, láthatóvá lesz az Istennek szánt életben, törekény emberségünk önmagát felülmúló szeretetre és odaadásra való képességében, halhatatlan lelkünkben.

Ezt a fehér fényt látom most táncolni a kertben, a parketten, a teraszon, a cipőmön. Ez a fehér fény varázsol mégis, mindenek ellenére bizakodást a szobámba, a szívembe.

Fehérvári Jákó OSB

A HÉT SZENTJE

Svéd Szent Katalin

Március 24.

1484-ben VIII. Ince pápa megengedte, hogy Karin Ulfsdottert, akit ugyan akkor még nem avattak szentté, de 1381-es halála óta szentként tisztelték, szent anyja mellett a Brigitta-rend második alapítójának tekintsék. Édesanyja, Svéd Szent Brigitta halála után neki kellett befejeznie a rendalapítás művét.

1331 körül született Ulf és Brigitta Gudmarsson negyedik gyermekeként. Apja nagy birtokok és földművelésérből anyjának tulajdonosa, a svéd uralkodóház rokona, a király bizalmasa és tanácsadója volt.

Karint, azaz Katalint Risberg kolostorában neveltették szülei. Amikor tizennégy évesen hazatért, férjhez adták Egard Kyrenihez. Rövid házasságuk alatt férje hozzájárulásával továbbra is vezeklő életet élt, mint Risbergben. Ezekben az években halt meg apja. Anyja hamarosan egy Alvastra melletti remetelakba vonult vissza. Ott látomásokban megbízatást kapott rendalapításra, valamint arra, hogy menjen Rómába. Ősi családi birtokát, Vadstenát átalakította kolostorrá, és elutazott az

Örök Városba. Négy évvel később megparancsolta lányának, hogy utazzon utána. Anya és lánya a nyomornegyedekeket járták, magukhoz vették az öregeket, betegeket és az elárvult gyermekeket. Több mint húsz év telt el így.

1372-ben Brigitta élete utolsó nagy zárandokútjára indult

Jeruzsálembe, és azt kívánta, hogy lánya kísérje el. Amikor visszatértek, az anya már haldoklott. Lelki örököseül Katalint rendelte, aki 1373-ban Szent Brigitta relikviáival együtt V. Orbán bulláját is magával vitte hazájába. Ez engedélyezte a vadstenai nőknek a szerzetesi ruhát, a fogadalmat és az alapítónő regulája szerinti életet.

Vadstenában, ahol a növekvő közösség apátnője volt, nem töltött hosszú időt. 1375-ben már ismét Rómában volt, hogy a svéd királyi ház megbízásából előkészítse anyja szentté avatását. Itt találkozott Sienai Szent Katalinnal. VI. Orbán, aki alatt 1378-ban elkezdődött a nyugati egyházszakadás, kettejük akarta Nápolyba küldeni, hogy Johanna királynőnek, aki a szakadár pápát, VII. Kelement támogatta, lelkére beszéljenek. A tervből azonban nem lett semmi, Katalin pedig visszautazott Vadstenába, és hamarosan elhunyt.

L. K.

A hét liturgiája

A év

5,31–47.

MÁRCIUS 27., PÉNTEK (Hajnalka, Augusztus) – Bölcs 2,1a.12–22 – Jn 7,1–2.10.25–30.

MÁRCIUS 28., SZOMBAT (Gedeon, Johanna) – Jer 11,18–20 – Jn 7,40–53.

MÁRCIUS 29., NAGYBÖJT 5. VASÁRNAPJA (Augusztus, Bertold) – Ez 37,12b–14 (*Belétek oltom lelket, és életre keltek.*) – Róm 8,8–11 (*Isten Lelke, aki Jézust feltámasztotta a halálból, bennetek lakik.*) – Jn 11,1–45 vagy Jn 11,3–7.17.20–27.33b–45 (*Én vagyok a feltámadás és az élet.*) – **Zsolozsma:** I. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 57 – EE 541, 144, Ho 57 – EE 81, Ho 118 – EE 543, Ho 74 – EE 85.

Teológiai megfontolások a járványügyi helyzet kapcsán

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) a rájuk bízottakért érzett felelősségtől vezérelve a Covid-19 járvány Magyarországra való betörése után, március 5-én rendelkezéseket léptetett életbe. Puskás Attilának, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Kar (PPKE HTK) dogmatikai tanszéke vezetőjének írását adjuk közre.

Különleges az idei nagybőjtünk. Mint minden évben, a hamu jelének magunkra vételével és a figyelmeztető szó – „Emlékezz, ember, por vagy, és porrá leszel!” – szívéünkbe fogadásával kezdtük a szent negyven napot, de e jel és figyelmeztetés jelentőségének különleges súlyt ad a koronavírus terjedésének fájdalmas tapasztalata. Mintha a járvány maga is felkiáltójellé válna, mely törekénységünkre, emberi létünk sérülékenységére figyelmeztet bennünket. Azaz az alapvető léthelyzettel szembe-sít, melyről könnyedén megfedkezünk: nem kontrollálhatjuk és uralhatjuk mindenestől létezésünket, nem mi vagyunk abszolút urai saját életünknek, de a természetnek és a történelemnek sem.

Önkéntelenül is *Pascal* sorai jutnak eszünkbe: „Nádszál az ember, a természet leggyengébbike (...) Nem kell az egész világmindenségnek összefognia ellene, hogy összeczúzza: egy kis pára, egyetlen csepp víz elegendő hozzá, hogy megölje.” (Gondolatok 347) A járvány fájdalmas tapasztalata ugyanarra figyelmeztet, amire a hamu egyszerű jele és a bőjtkezdő felszólítás is emlékeztet: számoljunk le a mindenhatóság hamis illúziójával, s ajánljuk önmagunkat, szeretteinket, egész életünket és minden embert Isten irgalmas szeretetébe.

Merítsünk bátorságot és erőt az apostol szavaiból: „Akár élünk, akár meghalunk, egyaránt az Úré vagyunk” (Róm 14,8). Azé az Úré vagyunk, aki szenvedett, meghalt és feltámadt értünk, hogy mindvégig elmenő és örök életet ajándékozo szeretetét bizonyítsa. De mintha az egyre terjedő járvány tapasztalata még egy felkiáltójelet tenne a hamu liturgikus jelének vétele közben elhangzó és Jézus szavait idéző másik nagybőjti felszólítás végére is: „Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!”

A megtérés az egész embert átfogó „megfordulás”, a gondolkodásmód, az akarat törekvése irányainak, a vágyak mozgatórugóinak, sőt az érzület világának az átalakítása. Egyszerre intellektuális átalakulás és erkölcsi tisztulás, mellyel soha nem készülnünk el teljesen. A mostani járvány mintha egy ilyen átalakulás, megtisztulás sürgető szükségességére is figyelmeztetne. A világ mostani rendje a könyörtelen versengésre, a részleges érdekek érvényesítésére, a félelem és félelemkeltés taktikájára, a legfőbb hatalom és befolyás megszerzésének törekvése épül. Ez a szembenállás és szembeállítás logikája. A vírusherőztés tapasztalata alapjaiban kérdőjelezi meg ezt a logikát, s felhív a gondolkodásmód és erkölcsi beállítódás megváltoztatására. A járvány, így vagy úgy, mindenkit érint. A luxushajón utazó gazdag embert éppúgy, mint a kiszolgáló-személyzetet, a honpolgárt éppúgy, mint a külföldi turistát, a gyermekeket éppúgy, mint a felnőtt és idős korosztályt, a muszlim vagy keresztény hívőt éppúgy, mint az ateistát. A járvány nem ismer határokat, már minden földrészén megjelent. S a

közvetett hatások alól még kevésbé vonhatja ki magát bárki. Általános gazdasági visszaesés, a turizmus radikális csökkenése, sportrendezvények, tudományos konferenciák törlése, oktatás időleges szüneteltetése... s még nem látjuk a folyamat végét.

A baj közös, a megoldás is csak közös lehet. A közös baj ráébreszthet a kíméletlen versengés és szembenállás logikájának tarthatatlanságára, a megtérés szükségességére.

Sürget a gondolkodásmód megváltoztatására, az együttműködésre és a kölcsönös felelősségvállalásra; arra ösztönöz, hogy a pusztá gazdasági és politikai érdekek vezérelte cselekvés helyére a maradandó erkölcsi értékek alapján tájékozódó cselekvés lépjen. A közös baj egy új és igazságosabb rend kialakítása felé indíthat el. A kérdés az, hogy készen áll-e az ember a megtérésre.

A hívő ember a nagybőjti üzenetet nyomatékosító jelként értelmezheti a járványt, mely törekénységünkre figyelmeztet, megtérésre ösztönöz és felelős magatartásra szólít. Ebben a helyzetben a keresztény ember az Úr Jézus irgalmas szeretetébe ajánlja önmagát, övéit és minden embert. Imádkozik a betegekért, orvosaiért, ápolóiért, a betegségben elhunytakért. Imádkozik a fertőzés megszűnéséért és a hatásos gyógyszer mielőbbi kifejlesztéséért. Imádkozik a népek vezetőiért, a megtérésért, a gondolkodásmód átalakulásáért és az erkölcsi tisztulásért. Elkötelezi magát, hogy a baj megelőzésére, elhárítására és orvoslására a saját hivatásának, életállapotának és lehetőségeinek keretében (orvosként, egészségügyi dolgozóként, papként, szülőként, közösség-vezetőként stb.) minden tőle telhetőt megtesz.

A hívő ember a szentírási kinyilatkoztatás alapján vallja, hogy felelősséggel tartozik önmaga és mások életének és testi egészségének megóvásáért, hiszen ahogy *A Katolikus Egyház katekizmus*a (KEK) tanítja: „Az élet és a testi egészség Isten által ránk bízott drága ajándékok. Értelmesen kell róluk gondoskodnunk, figyelembe véve mások és a közös szükségleteit.” (KEK 2288)

Járványok idején ez a felelősségünk különlegesen nagy. Önmagunk és mások életének, egészségének a megóvása lelkiismeretben arra kötelez bennünket, hogy komolyan vegyük és betartsuk a világi hatóságok által bevezetett óvintézkedéseket, melyek ugyanezt a célt szolgálják. A felebaráti szeretet és önmagunk helyes szeretetének az isteni parancsolata megkívánja a fokozot-

tan körütekintő óvatosságot és a felelős magatartást járványok idején az élet minden színterén: otthon, a munkahelyen, az iskolában, minden közintézményben, a tömegközlekedési eszközökön, de ugyanígy a hívőközösségekben és a templomok-

”
Járványok idején ez a felelősségünk különlegesen nagy. Önmagunk és mások életének, egészségének a megóvása lelkiismeretben arra kötelez bennünket, hogy komolyan vegyük és betartsuk a világi hatóságok által bevezetett óvintézkedéseket, melyek ugyanezt a célt szolgálják

ban is. Ezért nem csak ésszerű és jól felfogott érdekünk vagy a világi hatóságokkal való együttműködés kívánalma, hanem a szeretet parancsából fakadó kötelezettség, hogy a rendkívüli helyzetekben, járványok idején megfelelő és arányos óvintézkedéseket léptessenek életbe az Egyház felelős pásztorai, melyekhez a hívőközösség tagjai tartják magukat. Nálunk is ez történt nagybőjt második vasárnapján, amikor más keresztény felekezetek vezetőihez hasonlóan a MKPK bevezetett néhány óvintézkedést, melyek betartására nyomatékosan felszólította a lelkipásztorokat és a hívőket. Ezek közé tartozik többek között a szenteltvíz templomi használatának mellőzése, a nyelvre áldoztatás helyett a kézbe áldoztatás alkalmazása, a kiengesztelődés jeleként a kézfogás helyett a meghajlás jele, gyóntatásnál a megfelelő távolság betartása, illetve gyóntatószékben elválasztó védőfólia használata.

E rendelkezésekkel kapcsolatban a következő teológiai megfontolókat érdemes szem előtt tartanunk.

1. Valójában egyik intézkedés sem érinti a szentségkiszolgáltató cselekmény lényegét, pusztán a megvalósulás gyakorlati módját szabályozza, éppen a szeretet parancsából fakadó felelős elővigyázatosság jegyében. Az egyházi hatóságnak, azaz a püspökök testületének, illetve a pápának

mindig is megvolt a joghatósága a szentségkiszolgáltatás konkrét rítusának a szabályozására. Erről nemcsak a liturgiátörténet számos példája tanúskodik, de a tridentin zsinat kifejezetten deklarálta is (Denzinger–Hünermann szerk.: Hitvallások és az Egyház tanítóhivatalának megnyilatkozásai 1728; 1746).

2. A szentségek lényegének félreértése lenne, ha valaki olyan kegyelmi hatást tulajdonítana szentségi cselekményeknek, amit maga a szentségek alapítója és Ura, Jézus Krisztus nem ígért meg, és nem adott meg nekik. A szentségek olyan érzékelhető jelek, melyek Jézus Krisztus alapítói szándéka szerint Krisztus kegyelmét jelzik és hatékonyan közvetítik számunkra. Például az Eucharisztia ünneplésének és vételének Krisztus szándéka és az Újszövetség tanúságtétele szerint számos kegyelmi hatása van – egyesülés Krisztussal, isteni élet növekedése bennünk, bocsánata bűnök eltörlése, egyházi közösség egységének növekedése, örök élet záloga stb. –, de ezek között nem szerepel a testi betegségektől vagy a fertőzéstől való megóvás ígérete. Ilyen ígéretet nem kaptunk.

Ezért alaptalan és hamis dolog lenne azt várni, hogy az Oltáriszentség magunkhoz vétele önmagában biztosítja a fertőzéstől való megóvást, s emiatt aztán fölösleges vagy egyenesen a hit hiányának jele lenne minden óvintézkedés, mely a felelős és gondoskodó szeretetből fakad.

3. A szentségi cselekményben a természetes/teremtett világból vett anyagot (víz, kenyér, bor, olaj) használunk jel gyanánt, mely Krisztus kegyelmét közvetítő szent jellé, azaz szentséggé a lehívott Szentlélek erejében Krisztus szavainak a hatására lesz, amikor az Egyház Krisztus rendelkezésének megfelelően végzi a szent cselekményt.

A szentség szent jelként valóban kegyelmet közvetít, de ezzel nem szűnik meg része lenni az anyagi világnak, anyagszerűségében továbbra is alá van vetve a fizikai világ törvényszerűségeinek és természetes változásainak (például a szent olaj megavasodhat, a szenteltvíz párolog, a tabernakulumban őrzött Oltáriszentség anyaga pára hatására átnedvesedhet, ezért aztán rendszeresen cserélni kell). Ha az általános tapasztalat szerint a szentségek természetes anyaga alá van vetve efféle fizikai változásoknak és behatásoknak, akkor nem zárhatjuk ki, hogy olyan fizikai hatás is érheti a szentségek természetes anyagát, mely történetesen egy kórokozóhoz kapcsolódik. Arra megint csak nem kaptunk ígéretet

Krisztustól, hogy effajta nem kívánt és káros természetes hatás nem történhet. Ebből aztán két dolog következik. Egyrészt helyénvaló a felelős szeretetből való óvintézkedés, például a nyelvre áldoztatás helyett a kézbe áldoztatás alkalmazása a fertőzés veszélyének csökkentésére. Másfelől, bár Isten csodás beavatkozás révén a szentség természetes anyagától távol tarthat káros fizikai behatásokat vagy a szentség vételéhez külön kegyelmet kapcsolhat (például gyógyulás kegyelme vagy az Oltáriszentség mint kizárólagos fizikai táplálék évenként kereszttől), ezt a csodás beavatkozást azonban nem igényelhetjük és nem várhatjuk, hiszen erre nem kaptunk ígéretet tőle. Egy ilyen várakozás megalapozatlan lenne, és súrolná a babonáság (KEK 2111), illetve az istenkísértés (KEK 2119) határát.

4. A fentebb jelzett szempontok ugyanúgy érvényesek a szentelményekre is (például szenteltvíz), sőt, még inkább, hiszen itt nem Krisztus, hanem az Egyház által létesített szent jelekről van szó, melyek lelki hatást érhetnek el az Egyház imája és a szentelményben részesedő hívő hite révén. Analóg módon gondolkodhatunk a templomainkról is. A templomszentelés révén ezeket az épületeket a közös imádság, az istentisztelet, a liturgikus cselekmények végzésére foglalja le az Egyház, ezáltal a profántól elkülönített szent helyé válnak, de ez nem jelenti azt, hogy itt ne érvényesülnének a fizikai világ törvényszerűségei. A fertőzés veszélye alól nincs kivéve a templom szent tere sem, illetve a benne összegyülekező közösség. Ezért itt is helye lehet a gondos óvintézkedéseknek.

5. Az óvintézkedések egyházi gyakorlata nem új keletű, találunk rá példákat a múltban is. Véltetően a nagy pusztító pestis- és kolerajárványoknak is volt köszönhető, hogy a XIV. századtól kezdődően a nyugati egyház gyakorlatából a fertőzésveszély csökkentése miatt fokozatosan kikopott a kehelyből áldoztatás szokása, s maradt az egy szín alatti eucharisztia-vétel. *Borromeo Szent Károly*, Milánó bíboros érseke az 1576–77-es pestisjárvány idején életének kockáztatásával látogatta és lelkipásztori gondozásban részesítette a pestises betegeket, ugyanakkor számos óvintézkedést vezetett be: nem templomokban, hanem utcákon, a szabad ég alatt tartották a szentmiséket, megfelelő távolságot kellett tartaniuk a híveknek egymástól; a saját házukban karanténba zárt emberek a szentmiséket csak az ablakukból hallgathatták; a pestises betegeket felkereső lelkipásztoroknak megkülönböztető jel gyanánt fehér botot kellett maguk előtt tartani, hogy messziről figyelmeszések a feléjük közeledőket. Az 1831. évi magyarországi kolerajárvány idején a lelkipásztorok a szöszékről hirdették ki a higiéniai szabályokat, ezek közé tartozott a gyakori kézmosás mellett az áldoztatás korlátozása, az úrvacsoravétel megtiltása közös kehelyből, a vasárnapi mise szabad ég alatt tartása, a temetés ünnepélyességének tilalma. A betegségek ismeretének függvényében a bevezetett egyházi óvintézkedések koronként részben változtak ugyan, de az a meggyőződés változatlan maradt, hogy a felelős lelkipásztoroknak nemcsak joga, hanem kötelessége is óvintézkedések fogantatosítása vészhelyzetben. Nem a hit hiányából vagy gyengeségből, hanem a felebaráti szeretet parancsából és a szentségek helyes teológiai értelmezéséből fakadón.

Őrzője vagy testvérednek!

Varga László megyéspüspök üzenete a járvány idején

Az alábbiakban Varga László kaposvári megyéspüspök főpásztori levelét adjuk közre, melyet a járványhelyzethez való tekintettel fogalmazott meg.

Káint, miután megölte Ábelt, arról kérdezte az Úr: Hol van a testvéred? Ő így válaszolt: „Hát őrzője vagyok én a testvéremnek?” Az Úréval együtt a mi válaszuk is: Igen! – A koronavírus-járvány idején még jobban, mint máskor!

Igen, a főparancs értelmében, mert ha szeretet ember-társaidat, mint önmagadat, akkor hogy ne árts nekik, be kell tartanod azokat az előírásokat, amiket az illetékes hatóságok és az egyházi vezetők kiadtak.

nek vagy engedünk neki. Ugyanakkor abban is választanunk kell, hogy rábizzuk-e magunkat a szerető, gondviselő Atyára, igent mondunk-e Jézus Krisztusra, aki velünk van mindennap, és hallgatunk-e a Szentlélekre.

A szenteltvíztartók kiürítése

Ugyanazok, akik tiltakoznak a rendelkezések ellen, és hirdetik, hogy a szenteltvíztartó nem lehet veszély forrás-

Akik igazán hisznek, azok nem kaphatják el a vírust?

Jézus nem ígért olyat, hogy lesz betegség, amit a keresztyének nem kaphatnak meg, mert hisznek benne. Az eddigi fertőzöttek között bizonyára bőven volt keresztyén is.

Keresztyének millióit vizsgáztatja a koronavírus

A Szentírásban Isten legtöbbször azt kéri tőlünk: „Ne féljete!” A pánik tehát kerülendő. Döntenünk kell: pánik és rettegés vagy ébrenlét és bizalom a gondviselőben? Az Istenbe vetett bizalom, a hit azonban nem vak, hanem értelmes.

Felelősek vagyunk egymásért! Ha süllyed a hajó, nem mondhatjuk, hogy nem veszszük elő a mentőcsónakot, mert Isten megígérte, hogy a hajunk szála sem görbülhet!

Mit tegyünk hát?

Ne féljete! és ne rémüldözzetek, akkor sem, ha nem juthattok el szentmisére, vagy nem áldozhattok! Inkább fedezzétek fel azokat a lehetőségeket, amelyeket maga a Mester kínált fel nekünk a veze való találkozásra.

Megígérte és megtartotta: ahol ketten vagy hárman összejönnek a nevében, ott lesz közöttük. Amennyiben odáig jutunk, hogy a kiscsoportos találkozás sem lehetséges, mert karantént rendelnek el, akkor is lehetőségünk lesz találkozni vele.

Az élet ígéjében, a Szentírásban valóságosan jelen van. Ha naponta olvassuk, elmélkedünk róla és belőle táplálkozunk, az örök életünket vesszük magunkhoz.

A megtört, beteg embertársainkban ugyanaz a Krisztus van jelen, mint a szentostyában. Maga Jézus jelentette ki: amit ezek közül egynek tesszünk, vele tesszük.

A járvány számtalan lehetőséget tartogat a köztünk jelen lévő Krisztussal való találkozásra a betegekben és szenvedőkben is.

Isten mindent a javunkra fordít, csak legyen bátorságunk ezt a helyzetet is a feltámadás, a húsvét felől nézni. A mi igazi reményünk Isten országa és a mennyország. Nincs más távlat. Ezért írja Pál apostol: „Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség.” A koronavírus rákérdez a hitünkre, a feltámadásba vetett hitünkre is.

Minden szentmisében elmondjuk: „Halálotat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.” Amíg el nem jössz. Ez azt jelenti: itt és most. Tehát ebben a mostani helyzetben is hiszünk a Feltámadott jelenlétében és a feltámadásban is.

Ebből merítjük a reményt és az erőt, hogy segítségük egymást, amikor krízisben, nehéz helyzetben vagyunk.

Kaposvár, 2020. március 13.

Forrás: Kaposvári Egyházmegye
Fotó: Merényi Zita

Megújul a kaposvári székesegyház

Néhány nap múlva megkezdődnek a belső felújítási munkák a kaposvári Nagyboldogasszony-székesegyházban – adta hírül a Somogy megyei hírportál március 4-én. Húsvétig még a templomban tartják a szentmiséket, ám az ünnep után vélhetően két évig a Nagyboldogasszony Iskolaközpont II. János Pál-kápolnájában lesznek a szertartások. A Kaposvári Egyházmegyében nyár elején egy másik jelentős építkezés is elkezdődik: zöldmezős beruházásban új katolikus óvoda épül Kaposvár-Kecelhegyen.

Mohay Gábor egyházmegyei főépítész a Somogy megyei hírportál kérdésére elmondta: a székesegyház-rekonstrukció az 1886-ban épült templom teljes belső terét és külső megjelenését egyaránt érinti, hiszen az épület igencsak megérett a felújításra. A hétköznapi reggel negyed 8-kor és az este 6 órakor kezdődő misék, valamint a vasárnapi liturgiák idejére a következő hetekben még kinyit a székesegyház, ám a húsvéti szertartások után a rekonstrukció teljes elkészültéig zárva lesz.

A jelentős összegű kormánytámogatással megvalósuló felújítás keretében új tetőt kap az épület, amelynek természetesen a homlokzata is megszépül. Egy modern és a korábnál sokkal nagyobb sekrestye is épül, hogy a jelentősebb egyházmegyei események idején is elférjen az asszisztencia. Modern vizesblokk létesül és megvalósul az akadálymentesítés is. Új padlóburkolatot kap a székesegyház, amely évtizedeken át a megyeszékhely leghidegebb templomai közé tartozott; a rekonstrukció során most padlófűtést is kialakítanak. Korszerűsítik az elektromos hálózatot és modern hangosítást is kap az épület. A fából készült nyílászárók és a toronyban lévő zsalugáterek is megújulnak. Átalakítják és modern berendezésekkel látják el a belső liturgikus teret, és a hívek új padokon, székeken foglalhatnak majd helyet. A déli mellékhajóban szentségi kápolna létesül, a karzat alatt lévő barna rács helyett biztonsági üvegfalat építenek, és új gyóntatófülkék is lesznek. Megújul az öreg orgona is. Mivel a földszinti templomterbe egy úgynevezett második játszóasztal is kerül, így

kiváló lehetőség kínálkozik majd az orgonakoncertekre.

Mohay Gábor azt is elmondta, hamarosan egy másik építkezés is elkezdődik: új óvodát építenek Kaposvár-Kecelhegyen, mivel a Szent Margit Katolikus Óvoda jelenlegi, Búza-virág utcai épületének a városi önkormányzat a tulajdonosa. A zöldmezős beruházás a tervek szerint júniusban kezdődik. A jelentős állami támogatásból és egyházi forrásból épülő, megújuló energiát használó intézmény három csoportszobás lesz. Hetvenöt gyermek elhelyezéséről gondoskodnak majd itt, és egy nagy játszóteret is kialakítanak.

Egy kormányhatározat értelmében országosan mintegy 6,3 milliárd forint értékű egyházi fejlesztés indult el. A tizennégy kedvezményezett között van a Kaposvári Egyházmegye is. A Nagyboldogasszony-székesegyház és környezete két év alatt újul meg. A tervek szerint a 2022-es húsvéti liturgiákat már a felújított székesegyházban tartják.

Forrás: Lőrincz Sándor/Sonline.hu
Fotó: Merényi Zita

Egyházi levéltárak kitüntetése

A Magyar Családtörténet-kutató Egyesület (Macse) minden esztendőben három kategóriában ítéli oda Az Év Kutatóhelye elismerést a tagok szavazatai alapján. 2019-ben a Székesfehérvári Püspöki és Székeskáptalani Levéltár a belföldi, a Zombori Történelmi Levéltár (Szerbia) a külföldi, míg a Kalocsai Főegyházmegyei Levéltár e-kutatása az online kutatóhely kategóriában nyerte el a kitüntetést.

Székesfehérváron, a Szent István Hitoktatási Művelődési Házban február 28-án adták át a díjakat.

Ünnepi köszöntőjében Spányi Antal megyéspüspök rámutatott: az Egyház mindig

legfontosabb források Magyarországon a vallási közösségekben keletkeztek. „Mégis azt kérjük, hogy ne a számban és erőben fogyatkozó, sokszorososan leterhelt papságunkat keressék a családkutatók –

különös tisztelettel viseltetett a genealógia iránt. Már az Újszövetségi Szentírás első lapjain is egy nemzetségtábla olvasható: Máté evangélista Jézus leszármazási tábláját közli.

A polgári anyakönyvezés 1895-ös megszületése előtt a családtörténetre vonatkozó

mondta Spányi Antal püspök. – Fenntartunk szakintézményt, kutatóhelyet, amely kiváltja őket. Levéltárunk huszonöt plébániáról a régi, eredeti anyakönyveket is letétbe vette már, de a különféle másolatok révén más területekre vonatkozóan is ki tudja szolgál-

ni a kutatókat, az állami törvények által szabott kereteken belül.”

A főpásztor hozzátette: „Nagy tisztelettel viseltetek mindenki iránt, aki tisztában akar lenni az őseivel, aki ismerni és őrizni akarja a hagyományokat. Egyre többször találkozom ugyanis azzal, hogy (...) kinyíló, globalizálódó világunkban az emberek mennyire kiszolgáltatottá válnak. Sokan sodródhatnak a távolba szerencsét és megélhetést keresve, és elveszítik a gyökereiket. A kelet-közép-európai népek talán különösen veszélyeztetettek e téren, hiszen évtizedekig szenvedtünk olyan hatalom alatt, amely a múltat végképp el akarta törölni. A gyökereket keresőket ezért megértéssel és örömmel látjuk.”

Mózsassy Gergely, a Székesfehérvári Püspöki és Székeskáptalani Levéltár vezetője hangsúlyozta: csupán azt tették, ami a dolguk. Az intézmény a mindennapi munkájáért kapott most elismerést. Ez a díj egyrészt az elődöknek szól, akikről megőrköltek egyfajta szakmai ethoszt, másrészt a levéltár fenntartójának, a Székesfehérvári Egyházmegyének és természetesen a levéltár munkatársainak.

Forrás: Székesfehérvári Egyházmegye
Fotó: Berta Gábor

Miért szeretnek hittanra járni a gyerekek?

Szili András békásmegyer-ófalui plébános az ifjúságpasztorációról

Erdő Péter bíboros, prímás vezetésével március 7-én elsőszebati ájtatosságot végzett a békásmegyeri Szent József-plébánia közössége. Már a rózsafüzér imára megtöltötték a hívek a templomot. Az ünnepi alkalomra a fiatalok is készültek.

Régi szokás a fővárosban, hogy a hónap első szombatján – mindig más és más templomban – elsőszebati ájtatosságot tartanak. Mindszenty József bíboros már a II. világháború után szorgalmazta ezt a kezdeményezést. Azóta imádkozik egy-egy plébánia az egész főegyházmegye nevében, kérve a Boldogságos Szűz-

anya közbenjáró segítségét a fiatalokért és a családokért. Erre az ájtatosságra – rózsafüzérre és előesti szentmisére – várták Békásmegyer-Ófalu hívei március 7-én Erdő Péter bíborost. Az ünnepi alkalomra az ifjúság is készült. Szili András atya kirándulni vitte a fiatalokat. A hétfői hittanos ificsapat „kiváltsága”, hogy havonta kirándulhat a papjával. „Ilyenkor a beszélgetésekben fontos témák kerülnek elő” – mondja Péter, az egyik érettségiző, és hozzáteszi: nagyon sokat jelent nekik az atya közvetlensége, pozitív világlátása, nagy műveltsége és lendülete, amely mindig motíváló hatással van rájuk. Ahogyan a humor és az éneklés is, amiből nincs hiány a közös programokon. A főpásztori látogatás napján természetesen a cserkészek is ott voltak a szentmisén. Még az éjszakát is a plébánián töltötték, közös vacsorával, játékkal. Egy rövid időre őket is felkereste Erdő Péter bíboros, és áldását adta rájuk. A főpásztor látogatása a falu új plébániai kormányzójának is szólt. Szili András atya nyár közepe óta szolgál a Szent József-templom hívei között. Lelkipásztorként a legkülönbözőbb életkorú és életállapotú emberekkel foglalkozik, emellett gazdasági és adminisztratív teendőket is ellát. Az ifjúságpasztorációt kiemelten fontosnak tartja. Három korosztályban foglalkozik a fiatalokkal: felső tagozatos gyerekek, középiskolás korosztályba tartozók és egyetemisták is járnak a hétfői hittanórákra. A plébániai kormányzó havonta szervez programot a fiataloknak, és kettessel-hármasával kávé melletti beszélgetésekre is hívja őket.

András atya számára a hittanóra jelenti az ifjúságpasztorációs szolgálat biztos pontját. „Nagyon ritkán engedem, hogy elmaradjon, és azt sem tartom helyesnek, ha másra fordítjuk ezeket az alkalmakat. A hittanórát nem tölthetjük sem filmnézéssel, sem kereszttűjrással, ezekre más időpontot kell találnunk. A hittan a tanítás közvetítésére szolgál, ez az, ami összeköt bennünket egymással. Ebből kell kiindulni, egyre inkább elmélyíteni az ismereteinket, és ennek alapján élni meg a közösségi léte” – mondja.

A résztvevők létszáma az indulás óta folyamatosan nő. A nagyok már huszonöten vannak, ami jelentős szám egy ekkora plébánián. A hittan célja, hogy közösséget építsen, ahol a tagok együtt élhetik meg a hitüket. A közösségben egymás barátaivá válnak a hitükben hivatalosan egymás testvéreivé lett emberek, és a cél, hogy ez a testvériség egyre inkább elmélyüljön.

Szili András beszámolt tapasztalatáról, miszerint a hittanos közösségben azok, akik távol vannak egymástól, akiknek más az érdeklődésük, a stílusuk, a hobbiuk, egymást megismerve barátokká válnak. Nagy szükség van erre. A lelkipásztor úgy fogalmazott: sajnos kiveszett a kultúránk-

ból a régen kötelező „bájcsevej”. Azelőtt az illem úgy kívánta, hogy az emberek beszédbe elegyedjenek egymással, és ezekből a párbeszédekből értékes beszélgetések is kialakulhattak. Az emberek megtanultak kérdezni. Mára sajnos eltűnt a társalgás kultúrája. Elbújunk a mobilunk mögé, nem vesszük észre a másikat.

András atya szerint az sem szerencsés, hogy az emberek többsége pusztán szimpátia alapján próbál kapcsolatokat létesíteni. A hittanos közösség ezzel szemben elősegíti, hogy megismerjük egymást, és ráébredjünk, mennyi közös van bennünk. Nem csak a hitünkben. Akik hittanra járnak, idővel megtanulják, hogy ne azt nézzék a másik emberben, ami nem teszi őt rokonszenvéssé. Ez a nyitott hozzáállás pedig segítheti a barátságok kialakulását és a hit közös megvallását.

A lelkipásztor úgy fogalmaz: élményorientált világban élünk, és bár nem feltétlenül kell alkalmazkodni a világhoz, mindenképpen föl kell venni a versenyt vele. A fiataloknak szükségük van jó élményekre, hiszen ők is ebben a világban nőnek fel.

Szili András atya szerint az is fontos, hogy a papi életet közel hozza az ifjúsághoz. Vallja, hogy a papnak megszólíthatónak, elérhetőnek kell lennie, olyasvalakinek, akihez a hívek bátran fordulhatnak örömmel, bánattal, kérdéseikkel. Elengedhetetlen, hogy az emberek úgy érezzék: lehet személyes kapcsolatuk a pappal, Isten fölszentelt szolgájával. András atya szerint ebből a közegből indulhatnak el az újabb papi hivatások.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Erdő Péter bíboros, prímás rendelkezése

Erdő Péter bíboros, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye érseke az egyházmegye területére tekintve március 14-én az alábbiakat rendelte el.

A Covid-19 járvány kapcsán, a liturgikus programok tekintetében egyelőre továbbra is a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) március 5-én kiadott intézkedései vannak érvényben:

- a szenteltvíztartók használatának mellőzése,
- a békeköszöntés elhagyása
- és a kötelező kézbe áldoztatás.

Ismételten, nyomatékosan kérjük, hogy ezeket és a más javasolt óvintézkedéseket mindenki kötelezően tartsa be (testi érintések, például „kis kereszt osztása” mellőzése; alapos kézmosás mise előtt és után).

Mindezek mellett:

Mivel az idősebb testvérekre, a 60 év felettiekre, valamint a súlyos és krónikus betegségben szenvedőkre különös veszélyt jelent a vírushatás, ők jogosan félnek attól, hogy részt vegyenek közösségi liturgikus alkalmakon. Az egyházi törvénykönyv (CIC) előírásai szerint a megyéspüspök, ha úgy ítéli, felmentést adhat a vasárnapi szentmisén való részvétel kötelezettsége alól (vö. CIC 87. kán. 1. §; 1245. kán.).

Ezt a felmentést – a veszélyes fertőzés elkerülésének céljából – Erdő Péter bíboros úr mint az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye főpásztora a területére nézve megadja.

Kérjük tehát a pap testvéreket, hogy nyugtassák meg az idősebb testvéreket, akik nem mernek a járvány idején templomba menni, hogy ezzel nem követnek el bűnt! Arra viszont hívjuk fel figyelmüket, hogy ettől még az Úr napjának megszentelése ugyanúgy parancs számukra: próbáljanak többet imádkozni s rádió, vagy tv-n keresztül szentmise-közvetítésbe bekapcsolódni.

A tegnapi napon Miniszterelnök Úr bejelentette, hogy március 16., hétfőtől a diákok nem fognak bejárni az iskolákba, hanem a tanítás digitális módon, távoktatásként fog folytatódni. Ez természetesen érvényes az iskolai hittanórákra is, vagyis lehetőség szerint digitális oktatással kell megoldani a járvány idején a tananyag átadását. Ezenkívül kérjük, hogy ebben az időszakban hagyják el a plébániai hittanokat és katekéziseket is, s minden közösségi összejövetelt! Egyéni szentségimádásra és egyéni imádságra biztosítsunk lehetőséget templomainkban.

Köszönjük a megértést és a közreműködést, s mindezek mellett is kegyelmekben gazdag, imádságos nagybőjtöt kívánunk!

A rendelkezés visszavonásig, továbbá a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) ezzel ellentétes rendelkezéséig érvényben van.

Fotó: Thaler Tamás

PAKISZTÁN

Megöltek egy keresztényt, mert ivott a kútból

„Beszennyezte a kutat” az a pakisztáni katolikus keresztény, aki, miután a mezőn dolgozott, egy kútnál megmosta az arcát, és ivott a vízből. Emiatt a helybeliek megölték – adta hírül március 2-án a vatikáni Fides missziós hírügynökség.

„Határozottan elítéljük Szalím Maszih brutális megölését. A megbélyegzés és az előítélet ilyen tette tudatlanságról és a kisebbségek elleni intoleranciáról árulkodik” – nyilatkozta Qaisar Feroz kapucinus atya, a pakisztáni püspöki konferencia kommunikációs felelőse a Fides missziós hírügynökségnek. A Pandzsáb tartomány Baguana falujában élő, 22 éves keresztény fiatalembert azért kínozták és ölték meg, mert úgy-mond beszennyezte a kutat, amiből vizet merített. A fiatal az iszlám „choora”, azaz tisztátalan, érinthetetlen megvető jelzővel illették, majd összeverték egy tüzes vasrúddal. A barbár cselekedet után a fiatalembert Pandzsáb tartomány fővárosa, Lahor kórházába szállították, ahol február 28-án, pénteken, három nappal a merénylet után belehalt a sérüléseibe. Qaisar Feroz kapucinus atya így folytatja nyilatkozatát: „Nagyon szomorú dolog tudni, hogy valakit pusztán azért megölnek, mert vizet ivott egy kútból. Szalím a mezőn dolgozott, majd a munka után vizet merített és megmosta az arcát. Sürgősen változtatni kell ezen az erőszakos magatartáson, amely végzett vele. Sajnos itt nagyon sok ember tele van gyűlölettel azok iránt, akik nem muzulmánok. Most pedig íme, egy ember az életét vesztette.”

Sabir Michael pakisztáni emberi jogi aktivista, a helyi kisebbségek védelmezője a következőket nyilatkozta a Fides hírügynökségnek: „Súlyos aggodalmat érzek a történetek miatt.

Pakisztánban előfordulnak ilyen támadások a kisebbségek ellen, melyek társadalmilag, gazdaságilag és politikailag is hátrányt szenvednek. Ez az eset is azt mutatja, hogy a kormány képtelen a kisebbségek elleni atrocitások megfékezésére. Mi mint keresztény közösség igazságot kérünk Szalím Maszih számára, illetve követeljük a tettesek azonnali letartóztatását.”

Nasir Saeed, a Törvényes Segítség Központjának (CLAAS) igazgatója is igazságot kér Szalím családja számára. Ám ennek elérése korántsem lesz könnyű, mert a pakisztáni rendőrség részrehajló, amikor muzulmánok és nem muzulmánok közötti esetről van szó. Közismert Ászja Bibi ügye, amely szintén egy forrásvíz kapcsán pattant ki. Ez a mostani merénylet sajnos nem elszigetelt jelenség; gyakorta előfordulnak Pakisztánban hasonló esetek, amelyekről a média nem számol be. Éppen ezért kellene intézkedéseket foganatosítani az igazságosság megteremtésére – nyilatkozta a Fides missziós hírügynökségnek az igazgató.

Az India, Irán és Afganisztán között elterülő Pakisztán közel 220 milliós lakosságának 96 százaléka muszlim, 1,85 százaléka hindu és 1,6 százaléka keresztény.

Forrás: Vatikáni Rádió
Fotó: Pakistan Today

Járt utat a járatlanért

Egy misszionárius magyar házaspár élete Peruban

„El kell mennünk oda, ahová mások nem jutnak el, tovább, mint ameddig a kiépített utak vezetnek, hogy megkeressük a gyengéket és a kitaszítottakat. Bennük akarjuk felismerni Krisztus arcát” – vallják a Szegények Szolgái Missziós Mozgalom tagjai. Közösségeik 1986 óta élnek Peruban a legszegényebbek között. Hozzájuk viszik el az embert gyermekeiként szerető Isten tanítását, az Egyház kincseit a szentségekben, az átfogó keresztény szellemi és szakmai nevelést.

Bakonyi Gábor és Melinda is elhagyta a járt utat. A közgazdász házaspár előtt napfényes élet állt: jól fizetett munka, szerető család, baráti közösség, ház Békásmegyer-Ófalu-ban. Ezt tette teljessé a megtérésük, a katolikus hitben megismert örömhír. Isten azonban ennél többet vagy mást kért a fiatal pártól. „Az ember sokszor maga szeretné megmondani, mire szól a Jóisten hívása. Engedjük meg ezt Istennek” – tekint vissza Gábor az életük elmúlt húsz évében meghozott döntéseikre.

A házaspár otthonába voltunk hivatalosak. Teával és süteménnyel vártak bennünket, és két lányuk is be-be kapcsolódott a beszélgetésbe. A Bakonyi család – a tizenegy éves Boróka, a nyolcéves Illus és a hároméves Ambrus – január 24-én visszaindult Peruba, az Andok vonulatai közé, a háromezer méter magasan rejtőző Andahuaylillas faluba, ahonnan két év után látogattak haza. Karácsonyra jöttek, ünnepelni, találkozni a szeretteikkel, és ügyeiket intézni, hogy folytathassák a missziót a perui őslakosság körében, amelynek igen nagy hányada lelki-szellemi értelemben teljesen magára hagyatott életet él.

Gábor és Melinda a Szegények Szolgái Missziós Mozgalom közösségének tagjai. Elköteleződésük 2001-ben kezdődött, a magyarországi misszió alakulásának kezdetével egy időben. A Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái Missziós Mozgalom néven Giovanni Salerno Ágoston-rendi szerzetes, pap és orvos által 1986-ban alapított mozgalom ugyanis húsz évvel ezelőtt Magyarországon, Budapest VIII. kerületében is elindította a szegények szolgálatát, ma pedig már Mexikóban és Kubában is jelen vannak.

Itthon elsőként az esztergomi ferences diákok figyelték fel a mozgalomra. „Gimnazista fiúk imájából indult a közösség. Hogyan jut arra egy tizenöt éves srác, hogy fölvegye a kapcsolatot Giovanni atyával és meghívja Magyarországra? Mi most azért lehetünk Peruban, mert ők akkor elkezdtek imádkozni, és a VIII. kerületben létrejött a cigány gyerekek számára egy tanoda jellegű foglalkoztató, a Magyarok Nagyasszonya Központ” – mutat rá Gábor, mekkora ereje van az imának. Feleségével 2001-ben kapcsolódtak be a szolgálatba. Gábor a munkaideje lejártával felállt az íróasztaltól, és ment a gyerekek közé. Tanultak, játszottak és imádkoztak. „Lakli cigány fiúval rózsafüzért imádkoztunk, éveken át képes volt erre” – meséli meghatározó él-

ményeit azokból az időkől. 2004-ben aztán felkérést kapott Szkladányi László magyar elöljárótól, hogy végezze főállásban a közösség ügyvitelét. Feladta a közgazdász állását, és Melinda támogatásával teljesen a szolgálatnak szentelte magát.

„19 évesen ismertük meg egymást a tanulmányaink alatt, pedig egymás melletti lépcsőházban laktunk. Már komoly udvarlási szakaszban

a 11 éves Boróka véleményét is megkérdezték. „Nagy kaland a kereszténység, ha az ember komolyan veszi, de máshogyan nem is érdemes. Soha nem gondoltunk arra, hogy külföldön éljünk, karriervágyból vagy tapasztalatszerzés céljából. Csodálatos hely Magyarország. Nagyon szeretjük a hazánkat, és reméljük, itthon is lesz másik házaspár, amely a Szegények Szolgái missziója mellett dönt majd” – mondja Melinda, bízva abban, hogy a 2000-es évekhez hasonlóan itthon is újra működni fog a szolgálat.

Most azonban Peru jelenti a folytatást. Nem volt könnyű meghozniuk a döntést, amely egyre nagyobb gyerekeik életéről is szól. A két lány iskolás, Boróka most kezd a felső

rületen zöldséget és gyümölcsöt termesztene, 130 szarvasmarhát és 400 birkát tartanak, s mindezt feldolgozzák. Innen kerül az asztalra tej, joghurt, sajt és hús. „Fontos, hogy megfelelő táplálékot tudjunk adni Cuzco gyermekeinek, hiszen a nyolcvan százalékuk alultáplált. Megfelelő mennyiségű és minőségű ételmet kell nyújtanunk nekik” – magyarázzák, miért van napi ötszöri étkezés az intézményben. Mindez, ahogyan az oktatás és a felszerelés is, ingyenes. A misszionáriusok csak szegény gyerekeket vesznek föl az iskolába. A családok részéről követelmény a nyitottság a keresztény nevelésre. „Azoknak tudjuk felajánlani a segítségünket, akik elfogadják, és élni akarnak vele. Va-

sárnaponként el kell jönniük a szentmisére. Ezenkívül minden hónap első péntekén, amikor Jézus Szentséges Szívét ünnepeljük, egész napos programra hívjuk a szülőket. Ilyenkor szentmisén veszünk részt, majd katekézis és előadás következik, utána pedig közös ebéd. A családokkal egyébként is szoros a kapcsolat.

„Meglátogatjuk őket, nemcsak a gyerekek iskolai felvételekor, hanem év közben is” – magyarázza Melinda,

szionárius nincs, savanyúan ugyanis nem lehet gyerekek között élni. És minden a Jóisten körül zajlik, ő minden pilanatban ott van.”

Reggel kihelyezik az Oltáriszentséget, imádkoznak, és a kápolnában egész nap folyik az ima. A gyerekek negyedóránként váltják egymást, nem számít, milyen órájuk van éppen, azt a tizenöt percet Jézusnak ajándékozzák. A szüneteket pedig a tanárok töltik a kápolnában. A nap zárása is ünnepélyes. Különösen fontosak az ünnepek, köztük minden Mária-ünnep. A nagyszünetekben osztályonként felsorakoznak az udvaron, imádkoznak, és rövid előadást hallgatnak a nap szentjéről. Májusban az osztályok felkészülésével az iskolán belül tartanak missziót, októberben pedig más iskolákba mennek. A fiúk a hegyek közé, sokszor gyalog, a lányok pedig a várost járják.

„Van gregorián kórusunk is. A liturgia számunkra szent, kerüljük a profanizálást” – magyarázza Gábor, utalva arra, hogy a peruiak ragaszkodnak az ünnepeikhez, a hagyományaikhoz, és ez szinkretizmushoz vezethet. Katolikus hitgyakorlatuk keveredett a sámánista hiedelmekkel. A misére álcokban jönnek, és eljárák a hagyományos táncukat.

Az iskolaépület és környezete páratlan. „Giovanni atya mert nagyban gondolkodni:

szabás-varrással barátkoznak, és gyönyörű alkotások születnek ügyes kezeik munkájával.

Mindez adományokból valósul meg. A misszionáriusok iskolája a perui iskolarendszer része, de semmilyen fejpénzt nem kapnak a gyerekek után. Nem részesülnek egyházi támogatásban sem, és nem adnak el pénztért semmit azokból az alkotásokból, amiket a gyerekek készítenek. „200 bejelentett dolgozónk van, Cuzcóban mi foglalkoztatjuk a legtöbb embert. Adományokból. Ehhez nagyon sok jótévedés van szükség, és ugyanabban a küldetésben vesznek részt. Ekkora erők vannak az evangéliumban. Merünk ebben hinni Európában?” – teszi föl a kérdést Gábor.

Nem csak Gábor és Melinda hagyta el a járt utat. Az emberek Peruban is új utakra találnak, a misszionáriusok évtizedes munkája meghozza a gyümölcsöt. Társadalmukban óriási a szakadék az ultragazdagok és a leszakadt, nagy szegénységben élő nyolcvan-nyolcvanöt százalék között. „Az embereket nagyon megviseli az élet. A férfiak háromöt gyereket nemzenek, aztán továbbállnak. Ez jellemző az egész társadalomra. Nagyon sok az alkoholista. A részeg apa megerőszkolja a kislányát, megveri a feleségét. Kilátástalan és nyomorúságos sors ez, és a nyomor a lelki elha-

nyagoltságból fakad. Megszülettem, de minnek. Túrom a földet, eszem-iszom, más távlat nincs” – magyarázza Melinda a perui falvakban uralkodó általános életérzést. „Az emberek be vannak zárva a hegyek közé, nem látnak azokon túl. Nem látják, hogyan lehet jobb az életük, hogyan lehet jövőjük. Elvesztik a méltóságukat, elállatiasodnak. Sajnos ez az igazság” – teszi hozzá Gábor.

A misszionáriusok kiutat mutatnak nekik. A helybeliek hétről hétre arról hallanak tőlük, hogy az Isten szeretet, hogy minden ember Isten gyermeke, aki a maga képére teremtett minket. Az emberek így lassan megértik, nem élhetnek úgy, mintha jelentéktelen semmik volnának. Felismerik a méltóságukat Istenben, és elkezdődik az Istenhez méltó, emberi élet. A misszionáriusok szolgálatának eredményeképpen a misszió hegyi falvaiban már nincs fetengő részeg az utcán. A fólíasátorban eper nő, a templomban házasságok kötődnek, szépülnek az otthonok, a gyerekek tanulnak, szakmát szereznek. A tanulók közül pedig sokan visszatérnek önkéntesként, és a női közösségben már nagy számban szolgálnak perui nővérek is. Járhatóvá teszik, kiépítik az utakat.

**Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila**

voltunk, amikor találkoztunk a mozgalommal. Részt vetünk Várnai Péter atya lelki-gyakorlatán, ahol megismerkedtünk két, a budapesti központban önkénteskedő fiúval” – mesél Melinda a mindkettőjüket mélyen megérintő kezdetekről. Gáborék szolgálatot vállaltak a gyerekek között, és letették az első fogadalmukat, ami megerősítette az elköteleződésüket. A mozgalomban évente tesznek fogadalmat a családok. „Nekünk az első a házasság szentsége. Ezen belül kapunk meghívást arra, hogy munkatársak legyünk a misszióban. A szentség egy életre szól, az elköteleződési fogadalom pedig évente megújítandó, hiszen egy család életében bármi előfordulhat” – mondja Gábor.

A Szegények Szolgái *Kempis Tamás Krisztus követése* című művét tekintik a regulájuknak. Napokra szakaszolva olvassák és elmélikedik át tanítását. Gyerekek és családok körében szolgálnak, a maguk és neveltjeik életében is a középpontba helyezve Istent. A napjukat átszövi az ima: a szentmise, az elcsendesedés a szentségimádásban, a közös rózsafüzér.

Peruba a misszió és a közösségi élet vágya viszi az elköteleződő házaspárokat. Melindáék megtanultak spanyolul, és 2014–2016 között már az indián őslakosok körében szolgáltak. 2017-ben aztán újra útra keltek. Két évre vállalták a szolgálatot, de az előjáró kérésére igent mondtak a folytatásra is. „Visszamegyünk. Hogy meddig nem tudjuk. Ahogy kéri és ahogy bírjuk.” Most már hárman döntöttek,

tagozatot. „Át kellett gondolnunk, hogy a perui oktatásban maradjanak-e a gyerekek. Úgy látjuk, ebben a mindennapokat teljesen átszövő keresztény közegben nagyon sok mindent kapnak. Többet, mint itthon. A tanulmányokat be lehet pótolni, de ezekben a meghatározó korai években hiteles keresztény nevelést kapni, amelyben a szülőnek igazi partnere az iskola, nagy érték” – véli Melinda. Nem kételkedik abban, hogy a gyerekeik jó helyen vannak. Miközben hármuk játékát figyeltük, a perui életüket bemutató filmet nézzük és lelkes beszámolójukat hallgatjuk, mi is megbizonyosodunk erről. A családfő szerint „lelki izomzattal” fölvertezzve kell majd kilépniük a gyerekeknek a világba, hogy értsék, mi történik körülöttük.

Peruban a házaspár élete egész napos szolgálat, szinte az év valamennyi napján. Reggel 7-kor indulnak el a faluból, ahol a közösség családjai önálló otthonokban laknak. Az apukák a Fiúk Városába, az anyukák a Lányok Városába mennek, Cuzcoba. Melindával tart a három gyerek. Ambrus bölcsődéje is a lányok iskolaépületében van, az iskolában együtt reggeliznek a többi tanulóval. A Szegények Szolgái gazdálkodó életet élnek: egy 40 hektáros te-

mennyire fontos számukra a kapcsolattartás. Minden misszionáriushoz húsz család tartozik, rendszeresen fölkeresik őket. „Együtt neveljük a gyerekeket. Ők a főszereplők, mi csak segítünk” – mondja.

Különleges az Andok-béli iskola világa. A perui tanárok között kovászként vannak jelen a misszionáriusok. A lányoknál a nővérek és az anyukák, a fiúknál a papok, a testvérek és az apák. 300-300 tanulójuk van. A gyerekek nagy része bejárós, de az árvák a misszionáriusoknál laknak. A februárban indult iskolaévben 30 helyre 150 jelentkezőjük volt.

A misszionáriusok mindent együtt csinálnak a gyerekekkel. Három-négy gyerek tartozik mindegyikükhöz. Az életükéről készült filmen látjuk, ahogy röplabdáznak, este mesét olvasnak. „Szomorú misz-

Anyi mindent kellett elszedniük ezeknek a gyerekeknek. Legyenek nálunk Isten hercegei, akik szinte palotában laknak.”

Az iskolai élet délután is folytatódik. Az alapító ugyanis meg akarta akadályozni, hogy a gyerekek az utcán cselengjenek, ezért sokféle lehetőséget kínál nekik az iskola: a sport, a zenetanulás, a fotózás, az informatika mellett a tanulók életében is ott van a szolgálat. Közmunkát végeznek – takarítanak, elmosogatnak maguk után, és a mezőgazdasági munkából is kiveszik a részüket. Ahogyan a szülők is: évente három munkanapot tölük is kér az intézmény. A tanrend része, hogy már a felső tagozat első osztályában különböző szakmákkal és kézművestechnikákkal ismeretik meg a tanulókat. A pékés és a szakácsmesterséggel, a

Odafigyelés, segítség, szeretet

Beszélgetés Bernadette nővérrel, a csepeli Szent József idősothonban

Csepelen 1993-tól kezdve működik a Szent József Otthon, melyet a Miasszonyunkról Nevezett Kalocsai Iskolanővérek Társulata tart fent. Szolgálatuk révén az Egyháznak a szociális területen cselekvő arcát jelenítik meg.

A rend általános főnöknője, Dávid M. Bernadette nővér maga is az intézményben lakik; derűs, mosolygós személyiség, nem valószínű, hogy bárki is rosszkedvű maradna, ha a környezetében tartózkodik. Kérdésünkre elmondta: hitét gyakorló ka-

mozgásszervi vagy más betegség miatt. Az alap, hogy mindenki a szabad akaratából jöjjön ide, fogadja el az intézmény szabályait és napi-rendjét, legyen együttműködő a vezetősséggel, az orvossal és az otthon munkatársaival. Az nem feltétel, hogy a gondozott római katolikus hívó legyen, a házban élnek protesztánsok is. Ahhoz, hogy valaki beke-rülhessen az otthonba, nem kell befizetnie nagyobb összeget. Adományt azonban örömmel fogadnak a Nevelés, Gondozás, Szeretet Alapítvány számlaszámára: 10200964-20215976-00000000. Az iskolanővérek az ifjú-

Bernadette nővér: Minden lehetséges jót gyakorolni

tolikus család hetedik gyermekeként született a délvidéki Péterrévén. Amikor édesanyja férjhez ment, első és utolsó gyermekét Isten szolgálatára ajánlotta. Az elsőszülött fiú végül nem lett pap, Bernadette-ben viszont már kilencévesen felébredt a vágy, hogy Jézus jegyese legyen. Szülőfalujában már akkor is működött az iskolanővérek rendje, és ő gyermekként látta, ahogyan a templomban szolgáltak, közel az Úr Jézushoz, a tabernákulumhoz. Ez nagyon megragadta a lelkét. Kora gyermekkorától táplálta magában a vágyat, hogy gondolatban állandóan együtt legyen Jézussal. 1982-ben kérte felvételt a szerzetesközösségbe. 1987-ben kikerült Rómába, ott volt novícia. 1989-ben tett fogadalmat, majd 1994-ben visszatért Rómába, ahol huszonegy évet töltött a Szent István Zarándokház vezetőjeként.

Megalakulásuk idején az iskolanővérek a szegény gyermekek és a leányifjúság nevelésével foglalkoztak. Miért kezdtek el gondoskodni az idősekről? Bernadette nővér emlékeztetett az alapító, *Fourier Szent Péter* egyik szép mondására: „Minden lehetséges jót gyakorolni.” A rendszerváltozás után, a 90-es évek elején – amikor a szerzetes nővérek már ismét közösséget alkothattak –, megszületett a gondolat, hogy alapítsanak otthont az idős nővérek számára. Így jött létre Csepelen a Szent József idősothon. Kezdetben szerzetes nővérek éltek az intézményben, ma pedig már világi hölgyek is társulnak hozzájuk, akik bekapcsolódnak a napi rózsafüzér és a zsolozsma imádkozásába, a szentségimádásba.

A gondozottak száma jelenleg 58. Közülük ötven szerzetes nővérek, a többiek világiak. Közel harminc fős személyzet törődik velük: ápoló- és gondozónők, gyógytornász, mentálhigiénés szakember, pszichiáter, fodrász. Hetente jár hozzájuk orvos.

Bernadette nővér elmondta, az otthonba olyan idősök kerülhetnek be, akik napi négy órát meghaladó gondozásra szorulnak, akiknek segítségre van szükségük, mert nem tudnak önálló életet élni. Az ötvennyolc gondozottból ötvenen nyolcvannal év fölöttiek, de vannak az otthonban száz évnél idősebb ellátottak is. Előfordul, hogy valaki fiatalabb korban kerül az intézménybe, például tartósan magas vérnyomás,

ság és az idősök megsegítésére hozták létre ezt a szervezetet.

Franciska nővér: Fogadjam el szeretettel, hogy öreg vagyok

Az otthonba azok kerülhetnek be, akiknek vagy nincsenek gyermekeik, vagy nem tudják őket ellátni. A legtöbben ismeretség révén találnak rá a Szent József Otthonra, de az intézménynek van Facebook-oldala is. A várakozási idő két-három év, jelenleg 35-en vannak előjegyezve.

Arra a kérdésre, hogy miben különbözik a Szent József Otthon más, világi idősothontól, Bernadette nővér így válaszolt: minden hasonló intézményben a gondozott ember áll a középpontban, de a Szent József Otthonban ez még inkább így van, hiszen itt minden időssel a „bármit tesztet, nekem tesztet” jézusi tanítás szellemében foglalkoznak. Egy katolikus idősothonban a szolgálat, az odafigyelés, a segítség és a szeretet határozza meg a mindennapokat. A gondozottak itt kicsit többet kapnak, mint máshol, már csak a hit által is. Az óhatatlanul fölvetődő napi problémák így könnyebben jutnak nyugvópontra. A gondozónők többsége hívő, mindenki segíti a krisztusi szeretet kibontakozását, a lakótársak napi kapcsolatában is. Talán a betegség, az elesettség feldolgozása is könnyebb hívőközösségben, mint egy, az önkormányzat által finanszírozott otthonban, mert itt az ellátottak kapaszkodót találnak az istenhítben.

A házfőnöknő, a kilencvenöt éves, tündéri természetű *Franciska* nővér különösen sokat segít idős társainak a kereszt hordozásában; a szenvedés értelméről beszél nekik. Bernadette nővér pedig vidámságot próbál vinni a betegszobába. Nagyon szereti *Kalkuttai Szent Teréz* anyát, és él benne a vágy, hogy amikor betegekkel találkozik, legalább arra a néhány

percre tegye boldogabbá a napjukat, hadd feledkezzenek meg kicsit a fájdalomról, a szenvedésről, a sérültségről. Természetesen nagyon fontos az ellátottakért mondott gyakori imádság is.

Franciska nővér bottal jár, de még ma is minden reggel tornázik. Tekintetéből szeretet sugárzik, és a mély hitből fakadó reménység. Korábban naponta meglátogatta az ágyban fekvő betegeket. Ma már nem minden nap, de azért gyakran felkeresi őket,

szem a dolgom, csendesen vigasztalom a rászorulókat, de általában mindenütt hamar megszeretnek” – mondja. A házfőnöknő úgy látja: az otthonban élő idős ápoltnak reményt nyújt a hit és a túlvilág gondolata. A Szentatya is azt mondta: hintóval nem lehet bejutni a mennyországba. Ez igaz. „A szenvedést nem kerülhetjük el, mindenkinek megvan a maga kis keresztdombja. Annak a tetejére föl kell másznunk, még ha négykézláb is. Magamban azért szoktam fohászkodni, engedje meg az Úr, hogy néha le-leüljek a Golgotán, hogy aztán az erőtartálékaimat összeszedve továbbinduljak, vállamon a kereszttel. Mindent meg tudok beszélni az Úr Jézussal, és igyekszem erre biztatni a betegeket is, hogy forduljanak hozzá, ha elfáradtak a szenvedésben. A lényeg, hogy menjünk tovább, egyszer majd csak felérünk a domb tetejére. Bízom ebben. Nem vagyok az a kacarászós típus, de azt sem engedem, hogy nagyon úrrá legyen rajtam a szenvedés. Igyekszem a középúton járni. Egy közösségben jó, ha van egy ilyen ember. Mindent a Jóisten aján-dékeként fogok fel, hálás vagyok neki, hogy eljutottam idáig. Isten sok

Breznay Lajosné Erzsike és Gáspár Ferencné Nusika

cső az, hogy elfogadjam, öreg vagyok. A második, hogy szeretettel, vagy – ami nehezebb, de nem lehetetlen – örömmel vegyem tudomásul a koromat. „Az utóbbi időben arról is beszélnek nekik, hogy mindennap köszönjék meg Istennek az életüket, azt, hogy még tudnak járni, ellátni magukat, vagy éppen látni a szemükkel. Mindig van mit megköszönnünk a Jóistennek. Ha látják, hogy én sem jajgatok – holott nekem is fáj a derekam, a karom, a lábam –, az talán követendő példa lehet a számukra.”

Franciska nővér felidézte, hogy annak idején a noviciátusban mindenkinek volt egy csillaga a karácsonyfán. Az öven ez a felirat állt: „Csendesen szenvedő, hallgatagon szerető Máriával legyek.” „Nekem ez a küldetésem. Nem feltűnően te-

mincent ad nap mint nap, és esténként meg kell köszönnünk neki a jót és a nehézségeket is.” Az otthon lakói közül ketten szívesen meséltek az életükről. *Breznay Lajosné Erzsike* nyolcvannal éves, tizennégy hónapja él itt. A férje tizenkilenc évvel ezelőtt meghalt. Csaknem két évtizeden keresztül a fia törökbálinti házában lakott, de idővel egyre nehezebben tudta ellátni magát, ezért jött a szeretetotthonba. Itt minden ellátást megkap, és ami a legfontosabb, sok szeretetben van része. Negyven éven át dolgozott tanítónőként. A fia orvos, két unokája is van, akik gyakran látogatják. Az idős hölgynek nagy fókú csontritkulása van a gerincében és a derekában, ezért vigyáznia kell a mozgására. Az orvosok szerint ha el-

esne, tolókcocsiba kényszerülne az élete hátralevő részére.

Gáspár Ferencné Nusika a kilencvenegyedik évében jár. Azelőtt betanított elektroműszerészként dolgozott. Meghalt a férje és a fia is. Tizennyolc éven át egyedül élt. Gyomorvérzés miatt műteni kellett, hatalmas daganatot távolítottak el a gyomrából. A műtét után pedig hasfalsérvet kapott, ami most is megvan. Ezután került ide. Három unokája és hat dédunokája van. Mivel mindannyian dolgoznak, nem tudják ellátni őt, de évente négyszer-öt-ször eljönnek meglátogatni.

A két hölgy vallja: a legnagyobb örömet az jelenti számukra, hogy a személyzet szeretettel foglalkozik velük, meghallgatják őket. Minden nap van valamilyen foglalkozás: énekpróba, kézműveskedés, gyógytorna, hetente négyszer szentmise. Az egyházi és az állami ünnepeket is megtartják. Nemrég megünnepelték a farsangot, még táncoltak is, tornagyakorlatokat végeztek zenére. Gáspár Ferencné rengeteget olvas, főleg történelmi és életrajzi könyveket.

Reményt és megnyugvást jelent számukra, hogy tudják: a nővérek akkor is ugyanolyan szeretettel fogják ápolni őket, ha esetleg ágyban esnek majd, és fekvőbetegek lesznek. Hiszen látják, hogy az ápolók hogyan gondoskodnak nap mint nap a rászorulókról: ápolják, etetik, tisztába teszik őket. Erzsike és Nusika sokat imádkozik, a családjukért és a föld minden betegéért, mert a beteg embereknek szükségük van az imára, hogy a Jóisten könnyítsen a szenvedéseiken.

Amikor azt kérdeztük tőlük, hogy öregségük és sokféle betegségük ellenére hogyan tudnak ilyen derűsek, kedélyesek lenni, *Breznay Lajosné* azt felelte: „A Jóisten segít nekünk. Nekem is hasogat a derekam, de miért jajgassak, azzal úgysem segíték, csak a másik embernek is elveszem a kedvét, és ő is rögtön fantáziálni kezd, hogy mi baja. Nusikával együtt gyakran öntünk reményt azokba, akik hajlamosak a csüggedésre. Ők is szívesebben látnak egy vidám, mint egy szomorú arcot.”

Gáspár Ferencné úgy gondolja, a jókedvet, a vidámságot otthonról hozta magával. Hatan voltak testvérek, az édesapja gépészkovácsként dolgozott. A műhelyben az inasokkal mindig énekeltek munka közben. Nusika így emlékszik vissza azokra az időkre: „Köztük nőttem fel, és az ottani kedélyesség a lelkeembe ivódott. Édesapám különösen vidám ember volt. A családuk minden tagja sokat olvasott, gyakran daloltunk is. Olyankor az édesapám mindig fütttyel kísérte az énekünket.”

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

Egyházi zenei rovatunkat *Mértékadó* című kulturális mellékletünkben olvashatják.

IMAÓRÁK

Ökumenikus találkozó. Minden hónap harmadik vasárnapján 17.30-kor ökumenikus találkozóra, istentiszteletre és előadásra várjuk az érdeklődőket a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának székházában (1117 Budapest, Magyar tudósok körútja 3.), a földszinti tanácsteremben: az *Egyház egységéért* – egész évben. Szeretettel várjuk a korábbi farkasréti híveket, a volt KÖT, a Fokoláre, az Ökumenikus Lelkészkonferencia, valamint az IEF régi és új tagjait, érdeklődő barátait is. – *Jézus Testvérei Ökumenikus Diakóniai Rend*

Gyertek, és imadjuk őt, hogy az egész város megszentelődjön! Irgalmasság vasárnapján, 2018. április 8-án 12 órakor kezdődött meg az *örökimádás a gazdagréti Szent Angyalok-templom Szent Pio-kápolnájában* (1112 Bp., Gazdagréti út 14.). Gyertek, vegyetek részt – akár többen összeállva –, és vállaltok el egy-egy éjszakát vagy a hétvégékből egy-egy órát, napszakot! Jelentkezni lehet: <http://szentangyalok.hu/site/orokimadas>; medgyesi.szusza.60@gmail.com T.: 06/30-941-5307, 06/70-515-5696

Ismét a Szűzanyához fordulunk. Az óbudai főplébánia-templomban (Bp. III., Lajos u. 168.) a gyermekiet óhajtó és váró, valamint beteg gyermeket nevelő családokért imádkoznak minden hónap második vasárnapján 18 órakor.

Minden hónap 13-án engesztelés Sümegen, a ferences kegytemplomban. Az engesztelés 12-én 17.30-kor vesperással, majd szentmisével kezdődik. 21 órakor szentmise a régi rítus szerint, körmenet, majd virrasztás reggelig. 13-án 7.30-kor reggeli dicséret, majd 8 és 10 órakor szentmise, 9 órakor keresztút.

Az áldozati rózsafüzér imádsággal engesztelik nemzetünk bűneit a sokszor megbántott Szentháromságot minden kedden 14 órakor, a Szent Imre-kápolnában (Bp. XI., Bartók Béla út 19.).

Elváltakért és egyedülállókért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 18 órakor a Szent Mihály-templomban (Budapest V. kerület, Váci u. 47/b). A szentmisét tematikus csoportfoglalkozás és beszélgetés követi a közeli Szent Kinga Közösségi Otthonban (Budapest V. kerület, Egyetem tér 5.).

„Ahol láthatod Istent” imaest. A Katolikus Shalom közösség szeretettel vár téged a *Mi folyik itt?* imaestre, dicsőítő szentség-imáadásra és az azt követő agapéra minden szerdán 19 órától a Bakáts téri Assisi Szent Ferenc-templomban (Budapest IX., Bakáts tér 13.).

Kútüölgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. 22 órakor szentmise.

Szent István-bazilika: Virrasztás hazánkért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig a budapesti bazilika Mária-kápolnájában, az Oltáriszentség előtt. 9 órakor szentmise. Kérjük, hogy mindazok, akik személyesen nem tudnak megjelenni, egyénileg vagy közösségben kapcsolódjanak be a virrasztásba.

Belvárosi Szent Anna-templom (Bp. V., Szervita tér 6.): Minden csütörtökön 16 órakor ünnepélyes szentségkítétel és szentségimádás. 17 órakor szentségi áldás. A szentmise 17.15-kor kezdődik.

Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt szentségimáadásra csütörtökönként 22 órára a Sziklalemlomba. Imádkozunk hazánkért, papi hivatásokért, a magyar művészet megújításáért!

Minden hónap harmadik csütörtöki napján 18 órától hazánkért engesztelünk az Oltáriszentség jelenlétében. Az engesztelés 17 órakor szentmisével kezdődik a Szent Imre-kápolnában (Budapest XI. kerület, Bartók Béla út 19.). A szentmisét *Orbán Mihály* atya mutatja be, aki részt vesz a szentségimáadás is.

Minden hónap első csütörtökjét követő pénteken 17.30-kor az öröm útját járják a Szent Imre-kápolnában (Budapest XI. kerület, Bartók Béla út 19.). Az öröm útja (fény útja) jámborsági gyakorlatot Urunk feltámadásától Krisztus Király ünnepéig végezzük. Az adventi út jámborsági gyakorlatot Krisztus Király ünnepétől hamvazószerdáig, a keresztutat hamvazószerdától Urunk feltámadásáig végezzük ugyanitt.

Péntekenként 15–16.45 között engesztelő imaórát tartanak a hazaért és a nemzet egységéért a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest V. kerület, Március 15. tér).

Árpád-házi Szent Erzsébet-templom (Budapest VII., Rózsák tere 8.): Minden pénteken 7.30-tól 18 óráig szentségimádást, 15–16 óráig pedig irgalmasságengesztelést tartanak. Utána gyónási lehetőség.

Irgalmasság imaprogram minden pénteken a vecsési Szűz Mária Szepöléten Szive-plébániatemplomban (Irgalmas Jézus Plébánia, 2220 Vecsés, Erzsébet tér 2.). 14.30-tól szentségimádás, 15 órától irgalmasság órája, 15.30-tól szentmise. Jöjjen el hozzánk! Imádkozunk együtt a hívek szerint az egyik legszebb hazai Irgalmas Jézus-kép másolatával díszített oltárnál!

Bűnbánati virrasztás taizéi énekekkel minden hónap első péntekén 19–21 óra között a Jézus Szíve-templomban (Budapest VIII., Mária utca 25.). Ezeken a napokon az Egyház különösen is megemlékezik Isten bűnbocsátó irgalmáról; az esti imaórán a kereszt előtt hódolat az Úrnak a bűnbánat jegyében. Lehetőség van szentgyónásra is.

A Szűzanya kérésének megfelelően minden hónap első szombatján és 13-án 9 órakor engesztelő szentmisét és imaórát tartanak a Szent István-bazilika II. János Pál-kápolnájában. A szentmisét lazarista atya mutatja be.

Csobánka-Szentkúton – a hagyományokhoz híven – folytatódna a nagy múltú első szombati szentmisék. 2020. április 4-től októberig minden elsőszombaton szeretettel várunk mindenkit a szentkúti kápolnában a 10.30-kor kezdődő ünnepélyes engesztelő rózsafüzér imádságra és a 11 órai szentmisére. A szentmiséket meghívott lelkipásztorok mutatják be. Szeretettel hívjuk a zárandókokat a festői szépségű Mária-kegyhelyre.

„Megszelídül a gyász okozta bánat.” A mindennapok rohanó világában gyakran nincs lehetőségünk arra, hogy megálljunk veszteségeink mellett, időt adva magunknak a hiány feldolgozására. Ezért szeretettel hívjuk és várjuk mindazokat a testvéreinket, akiknek régebben vagy a közelmúltban szembe kellett nézniük a halál okozta fájdalommal, s akik számára segítség, ha van kivel megosztaniuk gondoljaikat, érzéseiket, és együtt keresni a továbblépés lehetőségeit a gyászolók sors-társcsoportjában. A *délelőtti találkozás helye:* a pasaréti Pádusi Szent Antal Plébánia nagyterme (1026 Budapest, Pasaréti út 137., bejárat a templom jobb oldalán). *Időpont:* kéthetente szerda délelőttönként, 10 és 11.30 között. A *délutáni találkozás helye:* a Szent Anna Plébánia alsó hittanterme (1011 Budapest, Aranyhal u. 1., a Batthyány téren, a templom mögött). *Időpont:* kéthetente szerdán este 18 és 19.30 között. *Időpontok:* 2020. március 18.; április 1., 15., 29.; május 13., 27. Tavaszi lelkinapok, amelyekre előzetes jelentkezés szükséges: 2020. április 17–19. Tahi Szív Lelkiségi Központ (2022 Tahi, Villator 7–9.). Az együttléteket – segítő sorstársakkal – *Tegzes Katalin* s. a. nővér vezeti.

MEGHÍVÓ

2020. március 25-én, szerdán 18 órakor az Egyetemi templom restaurálása miatt a mellette lévő Központi Szeminárium-ban (Budapest V. kerület, Papnövelde u. 7.) koncelebrációs szentmisével adunk hálát Istennek *dr. Brückner József* (1894–1973) atyáért, aki 1916 és 1932 között a Regnum Marianum papi közösség budapesti hittanára, 1932 és 1939 között a Központi Szeminárium vicerektora, 1939 és 1952 között pedig az esztergomi szeminárium spirituálisa, majd rektora volt. Szemináriumi rektorként 1945. október 7. és 1948. december 26. között *Mindszenty József* bíboros hercegprímás jobbkeze volt. Az amerikai követségen is látogatta őt 1960–1971 között. 1973. március 25-én Mindszenty bíboros Bécsből egy küldötte révén akarta felvenni a kapcsolatot Brückner József atyával. A találkozás előtt Brückner atya egy idős tanítványát részesítette a lakásán a beteges szentségében. Ebben a lakásban tisztázatlan körülmények között kioltották az életét. Példás papi életére emlékezünk hősi halálának 46. évfordulóján. A szentmise főcelebránsa *Bajcsy Lajos*, a törökőri Lisieux-i Szent Teréz-templom plébánosa, regnumi atya. Szeretettel várjuk a koncelebráló atyákat és a világi híveket egyaránt. A szentmise után megemlékezést tartunk a Központi Szemináriumban.

Isten szolgája Esterházy János, a felvidéki magyarság mártíra címmel *Molnár Imre* történész vetített képes előadást tart március 28-án, szombaton, 18 órakor a Magyarok Nagyasszonya-templomban (Budapest VIII. kerület, Magyarok Nagyasszonya tér 1. – volt Rezső tér). Előtte 17.30-kor szentmise lesz a téli kápolnában.

Irgalmasság zárandóklat. Az előző évhez hasonlóan nemzeti kegyhelyünkön, Mátraverebély-Szentkúton tartjuk az Irgalmasság Konferenciáját 2020. április 18-án, a húsvét utáni szombaton. Minden irgalmasságtisztelőt nagy szeretettel hívunk és várunk erre az országos, közös zárandókútra és imádkozásra az ország területéről és határainkon túlról is. Ebben az évben a szlovákiai Ferences Világi Rend zárandóklata is ezen a napon lesz, ezért vannak a programnak szlovák nyelvű részei is, melyekbe bekapcsolódhatnak azok, akik szeretnének. A program a következő: 9 órától érkezés és a zárandokok köszöntése, gyónási lehetőség, a ferences rózsafüzér elimádkozása magyar és szlovák nyelven, 9.30-kor szentmise magyar és szlovák nyelven, 10.30-kor előadás az Isteni Irgalmasság tiszteletével kapcsolatban, 11 órakor ünnepi szentmise. Ezután – ferences szokás szerint – szentségi körmenet, majd ebédszünet. 14 órakor litánia és a kegytárgyak megáldása, 14.30-kor az irgalmasság rózsafüzérért imádkozzuk magyar és szlovák nyelven. 15.15-kor közbenjáró imádság azoknak, akik azt kéri. Nagyon nagy szeretettel hívunk és várunk mindenkit!

Bíró László püspök, az MKPK Családbizottságának elnöke szeretettel hívja a pap testvéreket az április 28-án, 10 órakor kezdődő tavaszi családpasszorációs papi találkozóra a Katolikus Pedagógiai Intézetbe (Budapest 1068, Városligeti fasor 42.). A találkozón a családpasszoráció és az evangélicizáció kapcsolatáról, ezen belül az apa személyiségformáló küldetéséről és az Eucharisztia gyógyító dimenziójáról lesz szó. Jelentkezés: 2020. április 22-éig a katcsal.hu oldalon.

LELKIGYAKORLATOK

Közös készülődés Szent Rita ünnepére. A Budapest központjában található Szent Rita-templom (1081 Budapest, Kun utca 5.) az egyik legismertebb és leglátogatottabb pesti templom. *Szent Rita* élete viszontagságos és megpróbáltatásokkal teli volt. Nehéz sorsú lányok, édesanyák és asszonyok fordulnak hozzá, a lehetetlen ügyek közbenjárójához, a segítségért kérve. Szent Rita 15 éven át viselte a homlokán Jézus töviskoszorújának sebé. Ezért ünnepére, amely május 22-én van, 15 héten át imádsággal, lelkigyakorlattal készülnek tisztelői. Idén a reggel 8 órakor kezdődő szentmisét *Gájer László* atya, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának tanszékvezető egyetemi tanára mutatja be. Mottó: „Tudom, kinek hittem” (2Tim 1,12). Az első találkozás 2020. február 6-án, csütörtökön volt. Mindenkit szeretettel várnak.

Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház: Április 9-én 18 órától 12-én 13 óráig: Húsvéti lelkigyakorlat *Kercca Asztrik* ferences atyával. Április 22-én 18 órától 24-én 13 óráig: A Stella Leontin Baráti Kör lelkigyakorlata *Janes Zoltán* atyával. Május 29-én 18 órától június 1-jén 13 óráig: Pünkösdi lelkigyakorlat *Szikszay Leopold* ferences atyával. Június 8-án 18 órától 11-én 13 óráig *Jelenits István* atya lelkigyakorlata. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

A Szív Lelkiségi Központ (2022 Tahi, Villator 7–9.) életűfeldolgozó lelkigyakorlat-sorozata nyugdíjasokró nőeknek. Három összefüggő alkalom: 2020. március 16-20.; május 25–29.;

11 csodás lelki olvasmány nagybőjtre és húsvétra

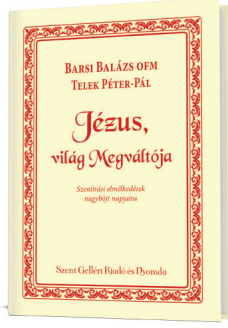
Különleges nagybőjti csomagot állítottunk össze! Igyekeztünk beletenni minden olyan lelki táplálékot, amely segítségünkre lehet, hogy ezt az időszakot igazán gyümölcsözően töltsük el.

Néhány cím a sok közül: Mária keresztútja, *Lélekkalauz* nagybőjt napjaira, *Kránitz Mihály atya* keresztútja, Gyökössy Endre három kis könyvecskéje: *Töviseink és a Töviskoronás*; *Leltározás a Gazda színe előtt*; *Könyvecske a bőjtörl, stb.*

A könyvcsomag teljes ára 8040 Ft.

Nagybőjtben kedves Barátainknak kevesebb mint fele áron kínáljuk, csupán 3800 Ft-ért!

Újdonságaink:

Barsi Balázs:
Jézus, világ Megváltója
Szentírási elmélkedések a húsvéti időre
(208 old, kétszín nyomású, kemény táblás, 2600 Ft)

Barsi Balázs:
Itt az alkalmas, szent idő
Szentírási elmélkedések nagybőjt napjaira
(208 old, kétszín nyomású, kemény táblás, 2600 Ft)

A postaköltség minden csomagra egységesen csupán 980 Ft, 10.000 Ft feletti rendelésnél pedig ingyenes!

Szeretet Könyvesbolt
1053 Budapest, Kossuth L. u. 1.
Nyitva: H–P 9–18^h, Szo: 9–14^h
Telefon: 06/1 266 61 61

e-mail: a@sztgellertkiado.hu • webáruház: www.sztgellertkiado.hu

szeptember 28-október 2. Jelentkezés: sziv.jelentkezes@gmail.com. T.: 06/26-387-162

A Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház (2100 Gödöllő, Kapucinusok tere 3.) következő lelkigyakorlatai: 2020. április 24–26. (péntek vacsorától vasárnap ebédig) Keresztény társkeresők lelkigyakorlata Vezeti: *Mészáros Béla*, TK munkacsoport. 2020. május 12–14. (kedd vacsorától csütörtök ebédig) „Lélektánc” – az együttléti örömeivel – elsősorban nyugdíjasok részére. Könnyű liturgikus sor és körtáncok. Feledékenység, bánat, magány oldására. Vezeti: *Szabó Csabáné* zene- és táncpedagógus 2020. június 12–13. (péntek vacsorától szombat ebédig) Lelkigyakorlat minden korosztály számára. Vezeti: *Ocsovai Grácián* OFM 2020. június 5–7. (péntek vacsorától vasárnap ebédig) „az Eucharisztia” – Lelkigyakorlat minden korosztály számára. Vezeti: *Szlávik Antal* atya

Veszteséggel élünk, de a remény fényében járunk címmel lelkinapokat tartunk a Szív Lelkiségi Központban. (Cím: 2022 Tahi, Villator 7–9. T.: 06/26-387-162) Szeretettel hívunk és várunk elcsendesedésre mindenkit, akit megszorított a gyász, akár nemrégiben, akár korábban érte életében bármilyen veszteség. *Időpont:* 2020. április 17., péntek 14 órától 19., vasárnap 14 óráig. *Elhelyezés:* egyágyas szobákban, napi háromszori étkezéssel. *Költség:* körülbelül 14 500 Ft/fő. Programvezető: *Tegzes Katalin* s. a. nővér. A férőhelyek száma meghatározott. Személyes holmiján kívül hozzon magával törlőközt. Jelezze, ha diétás étkezést kér. Jelentkezni Tegzes Katalin s. a. nővérnél lehet a 06/30-462-9272 vagy *Vígassyné Anikánál* a 06/20-571-1696 telefonszámon. A lelkiségi központ megközelíthető a Tahi közlekedő Volán-busszal (Hídfő megállóhely, a Bartók Béla úton felfelé).

ÉLETJÁRADÉK

ÉLETJÁRADÉKOT FIZET Budapesten vagy környékén lévő ingatlanért plébánosi ajánlással rendelkező házaspár. Biztos anyagi és jogi háttér. T.: 06/20-212-7112

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget, régiségeket vásárolunk és árverésre átvesszünk. Budapest VI., Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

SZOLGÁLTATÁS

OLTÁRÉPÍTÉS, FELÚJÍTÁS. Több évtizedes tapasztalattal, referenciákkal rendelkező asztalosműhely vállalja templomi berendezések készítését, felújítását. *Pe-*

TÁJÉKOZTATÓ

A Boldogasszony Iskolanővérek sajnálatlalt értesítik egykori tanítványaikat, hogy az április 18-ára meghirdetett budapesti öregdiák-találkozásuk elmarad. Megértésüket köszönjük, az esemény pótlásáról honlapunkon adunk majd hírt (www.iskolanoverek.hu)

HALÁLOZÁS

Mély fájdalommal tudatjuk a Szociális Testvérek Társasága és édes testvérei: *Éva, József, Miklós, Tamás, György és László*, hogy szeretett testvérünk *Göbel Mária Anna Leona* örökfo-gadalmas szociális testvér 2020. február 12-én, életének 76. évében, türelemmel viselt, hosszú betegség után a szentségekkel megerősítve hazatért az Atyai Házbá. Drága halottunkn hamvait 2020. március 26-án, csütörtökön 13 órakor helyezzük örök nyugalomra szeretett szülei és testvére mellé az Óbudai Teme-tőben (Budapest, III., Bécsi út), a Római Katolikus Egyház szer-tartása szerint. Szinelátás boldogságát kérve a szentmise áldo-zat a temetést követően, várhatóan 14 óra 30 perckor lesz az óbuda-hegyvidéki Szentháromság-templomban (1032 Bp. Vő-rösvári út 110.). A feltámadás reményében: Szociális Testvérek Társasága testvérei, Édes testvérei, kiterjedt rokonság, barátai és szerettei. Drága emléket szívünkben őrizzük! Levél cím: *Gö-bel*, 1082 Budapest, Horváth Mihály tér 11.

A Jézus Szíve Társasága a feltámadás és az örök élet hité-ben búcsúzik *dr. Dörre Éva* SJC testvértől, akit életének 97., hi-vatásának 56. évében hazahívtott a mennyei Atya. Lelki üdvéért a Szentmisét 2020. március 26-án, 11 órakor a Jézus Szíve Társasága Idősek Otthona kápolnájában tartjuk (Pécel, Pesti út 2.), temetése 12 órakor lesz. Levelezési cím: jezusszivtarsa.saga@gmail.com

rov András és fiai. T.: 06/30-565-7357, 06/30-316-4464

KÖMUNKÁKAT, valamint új sírkövek faragását, meglévő síremlékek átala-kítását és felújítását vállalom! T.: 06/20-361-8318. *Albert Farkas.*

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznl is. T.: 06/1-213-5726

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán és a Digitalstandon

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205

KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2020. MÁRCIUS 16.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Vezető szerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő:** Körössy László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fábian Attila, Gátas Judit, Kiss Péter, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Eva, Verestói Nárcisz

Olvasószerkesztő: Kodítek Bernadett
Korrektor: Mester Zsolt • **Tördelés:** Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetek feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4 050 Ft, fél évre: 8 100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

„Tegyetek jót mindenkivel”

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra (NEK) készülve megalakult a Karitatív Bizottság, amely ezerarcú kiállításal színesíti a szeptemberi katolikus világtalálkozó programját.

A Katolikus Karitásztörténete egészen az ősegyházig nyúlik vissza. A kora keresztények életét átszötte a jézusi példa: a törődés az elesettekkel, az özvegyekkel, a betegekkel, a rászorulókkal. A szeretet parancsa, amit Jézus az utolsó vacsorán adott a tanítványoknak, az Egyház alapkö-

különösen a kicsinyekre és a legutolsókra. Senkit ne nézzünk le. Vegyük észre az embert, nézzünk a szemébe, keressük a tekintetében Istent.”

Ez a szeretetközösség korra, nemre, felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül segíti a rászorulókat, szociális és egészségügyi intézmények fenntartása és különböző segélyprogramok, akciók révén. A Karitászt Magyarországon jelenleg az egyik legnagyobb segélyszervezetként szolgálja a szükségét szenvedőket, 16 egyházmegyei központtal, 18 szociális intézménnyel, nyolcszáz plébániai karitászcsoporthal, több

Szeptember 12-én nagy szeretetvendégséget szerveznek, ahol a hajléktalanokat és más rászorulókat meleg ebédre invitálják.

„Ahogy a szentmisében Jézus vár minket egy lakomára, úgy szeretnénk mi is vendégül látni a rászoruló testvéreinket egy ebédnél. A kezdeményezéshez több egyházmegye is csatlakozik, így ugyanazon a napon, ugyanabban az időben az ország számos pontján árad majd szét Isten jósága” – mondta a tervekről szólva Takács Mária Klarissza ferences szegénygondozó nővér, a Karitatív Bizottság koordinátora.

Az ebédnél részt vesz Erdő Péter bíboros is, aki a következőket mondta az eseményről: „Együtt ebédelünk velük. Nem pusztán ételmiszerosztást szeretnénk, hanem a közösségünket szeretnénk kifejezni a rászoruló emberekkel.”

Ezerarcú szeretet

Az 1938-as eucharisztikus világtalálkozó idején is megrendezték a Nemzetközi Karitászkonferenciát, amely idén sem maradhat el. A Múcsarnokba tervezett, háromtermes tárlat az *Ezerarcú szeretet* címet kapta. Minden termet más-más tematika alapján rendeznek be. A főbb témák a következők: az Egyház szociális és karitatív múltjának történelmi dimenziói; a körülöttünk élő testvérek; a széleskörűen gazdag, jótékony tevékenységek. A színes, interaktív kiállítás megjeleníti a Katolikus Egyház kétezres éves karitatív munkásságát, a múlttól a jelenig.

„Az elmúlt hónapok a tárlat tervezéséről és az információk, anyagok begyűjtéséről szölgáltak” – avatott be minket Klarissza nővér az előkészületekbe.

Összefogás

A Katolikus Karitásztalapítója, Lorenz Werthmann annak idején a következő mottót választotta a közönségnek: „Tuet Gutes allen”, azaz „Te-

telmíleg akadályozottakat vagy értelmi fogyatékosokat, az autizmus spektrumzavaraival élőket és a súlyosan, halmozottan sérülteket segíti a szentségekhez jutáshoz. Támogatják a sérültek családjait és formálják

vének számít: „Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást! Amint én szeretlek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagyatok, hogy szeretettel vagyatok egymás iránt.” (Jn 13,34-35)

A Nemzetközi Karitászt 21. közgyűlésén Ferenc pápa így fogalmazott: „A szeretetnek ezen az útján a Lélek irányít minket. Figyeljünk oda

mint háromszáz főállású munkatársal, 10 ezer önkéntessel, nyolc tevékenységi területen.

„Mert éheztem, és ennem adtatok”

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve Erdő Péter bíboros, prímás kérésére megalakult a Karitatív Bizottság.

gyetek jót mindenkivel.” Az erre való buzdítást a Bibliában Pál apostolnak a Galatákhoz írt levelében olvashatjuk: „tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben” (Gal 6,10).

A Karitatív Bizottság fontosnak tartja, hogy a világeseményből senki ne maradjon ki, azok sem, akik valamilyen akadályozottsággal élnek. A segítségére szorulókat a fogyatékos-sággal élő emberek lelki megsegítésére létrejött Reménykör támogatja majd abban, hogy részt vehessenek a kongresszus eseményein.

A Reménykör a hétköznapiakban is működő összefogás, amely a sike- teket és a nagyothallókat, a látássérülteket, a mozgássérülteket, az ér-

a hívek szemléletét, hogy közelebb tudjanak kerülni segítségére szoruló embertársaikhoz. A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus szervezésében vállalták, hogy segítenek azoknak a testvéreknek, akik bármilyen akadály miatt nem tudnának jelen lenni a rendezvényen.

„Az önkifejezés során a kommunikációban valahol mindannyian akadályozottak vagyunk – fogalmazott az egyik előadásán Neruda Károly atya, a Reménykör egyik szakreferense. – A lényegben vagyunk egy- ségben. Fogyatékos-sággal élő embertársaink a rejtett sérüléseinket egészítik ki, azokra emlékeztetnek bennünket.”

(x)

Közös felelősségünk járvány idején

A vészhelyzet lehetőséget adhat a szolidaritás kifejezésére

Beran Ferenc morálteológusnak, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Kara egyetemi docensének írását adjuk közre.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia egy nagyon fontos gondolattal kezdi március 5-én kiadott rendelkezését, amely a járvánnyal szembeni védekezéstől szól: „A ránk bízottakért érzett felelősségről vezérelve...” Valóban, a járvány megjelenése és gyors terjedése olyan erényre, társa-

dalometikai elvre hívja fel a figyelmet, ami énközpontú társadalmunkban gyakran háttérbe szorul. Nemcsak önmagunkért vagyunk felelősek, hanem másokért is. A másokért való felelősség pedig nem csupán azt jelenti, hogy odafigyelünk a mellettünk élőkre, hanem azt is, hogy felelősek vagyunk azért a társadalomért, amelyben élünk. Az evangélium üzenetével, értékrendjével hatással kell lennünk a társadalmi gondolkodásra, hogy a járványokat megelőzhessük és hatékonyan kezelhessük.

A betegségek megelőzésének átfogó feladatával kapcsolatban így foglal állást *Az egészségügyben dolgozók új chartája*: „A megelőzés ebben az esetben több mint orvosi egészségügyi tevékenység. Az egész kultúra alakításáról van szó: Az elfelejtett értékek viszszerterésére és az azokra irányuló nevelés, egy józanabb és szolidárisabb életfelfogás kialakítására, a káros hatásokról való informálás, a törvényhozással kapcsolatos politikai egyetértés által.” (72) Hasonlóképpen a betegekkel való tö-

rődés is szemléletmód-változást igényel a társadalom részéről. A betegséggel küszködő emberre nem szabad úgy tekinteni, mint klinikai esetre, hanem mint személyre, akire a betegsége hatással van. Ez a szélesebb körű, az egész embert figyelembe vevő törődés érvényes a közösségre és a társadalomra is. A társadalmat képviselő egészségügyi dolgozóknak „minden egyes klinikai esetet emberi találkozássá kell alakítaniuk” (73).

Ezek a gondolatok jól kapcsolhatók a püspöki rend-kezés néhány pontjához. Sokan vannak a hívek között, akik előnyben részesítik a nyelvre áldozást. Valóban, a szentáldozáskor, amikor a szánkat megnyitjuk, és úgy vesszük magunkhoz az Urat, úgy érezhetjük, hogy belép az életünkbe, és eggyé válunk vele. Valóban, amikor a szentáldozás előtt kezet fogunk a mellettünk állókkal, úgy érezhetjük, hogy a kezünkkel önmagunkat is odaadjuk neki. Ha valaki ezt évtizedek alatt megszokta, nehezen tud változtatni rajta. Ehhez lehet szükség arra a gondolkodásmód-változásra, amit az imént említettünk.

Nem szabad csak önmagunkra gondolnunk, hanem azokra is, akik ezáltal a járványt elkapathatják vagy továbbadhatják. Óértük és mindenkiért felelősek vagyunk.

Mivel hazánkban is veszélyhelyzet lépett érvénybe, ezért a MTVA minden vasárnap szentmisét közvetít azok számára, akik veszélyeztetve érzik magukat. Kifejeződik ebben a társadalom szolidaritása, és azoké a hívéké is, akik saját maguk vagy mások egészsége érdekében le-

mondanak arról, hogy személyesen vegyenek részt a vasárnapi szentmiséken. Az Egyház lehetőséget is ad erre. *Szent II. János Pál Dies Domini* kezdetű, a vasárnap megszenteléséről szóló apostoli levelében arról ír, hogy ezek az emberek „ébredésük föl szívükben a vágyat, hogy a távolból a lehető legjobban bekapcsolódjanak a vasárnapi szentmisébe”. Ezt segítheti, ha elolvassák a napi olvasmányokat és lelki áldozást végeznek. Ehhez értékes segítséget jelent a rádiós vagy televíziós közvetítés, „főként, ha egy rendkívüli áldozató az Eucharisziát – és vele együtt az egész közösség szolidaritását és köszöntését – is elviszi nekik” (54).

Így a veszélyhelyzet lehetőséget adhat a szolidaritás kifejezésére.

Mire figyelmeztethet még minket az Úr a járvány ide-

jén? Például a szavak erejének fontosságára. Amikor a testi érintés veszélyessé válik, a rövid szavaknak vagy néhány rövid, papírra vetett mondatnak megnőhet az ereje. Egy hospice-házban társadalmi munkát végző, segítő asszony mondta a napokban, hogy amióta nem mehet a betegekhez, többet imádkozik értük és írásban röviden üzen nekik. A kapcsolatuk megváltozott, de az új forma új lehetőséget is rejt magában.

A szívbeli találkozás röviden, kevés eszközzel is megvalósulhat.

Tudjuk, hogy a betegségek – így a járvány is – nem Isten büntetései, de lehetőséget adnak arra, hogy életünket mélyebben újrarendeljük, és még tudatosabban gyakoroljuk az áldozatokkal járó szeretet parancsát.

Fotó: Pixabay.com

Az Ipolytölgyesen élő 150 fogyatékos fiatal életkörülményeinek javítását tűzte ki célul közhasznú alapítványunk.

Kérjük, segítse munkánkat adománnyal, önkéntes munkával, az adó 1%-nak javunkra rendelkezésével.

Szent Erzsébet Szeretetotthon Alapítvány

Székhely: **2633 Ipolytölgyes, Kossuth u. 32.**

Adószám: **19184881-1-13**

Bankszámlaszám: **10402908-29015735-00000000**

Köszönjük segítségét!

Nemzeti Együttműködési Alap támogatásával készült

Nemzeti Együttműködési Alap

Ébresztőt fújt a Lélek!

Avagy eljött a család és a személyes istenkapcsolat éve? Nagyprojektünk: az otthontanulás

Most aztán nem kezdődhet így minden cikk: a mai rohanó világban...

Behúzzhatjuk a féket, azaz behúzza az élet. Lássuk, mit kezdhetünk ezzel a helyzettel? A dolgok, mint tudjuk, kis próféták. Mit üzen nekünk ezáltal Isten?

Először is nagy bízalommal van irántunk. Mintha ezt mondaná: Képes vagy rá! Oldd meg! Veled leszek, ne félj!

És máris előtenek bennünket a kételyek, a kétségek: Tanuljak a gyermekemmel? Digitális oktatás lesz? Nincs elég számítógépünk, de ha volna is, napi 7-8 órát kellene a gép előtt tölteni? És hol? Ott, ahol az ovis szirénázik a mentőcskéjével, mert éppen vírusosat játszik? Vagy ott, ahol éppen a kisebbet altatnám? Ahol valamelyik gyerek a hangszerén gyakorol vagy éppen videochatel a tanár úrral? Miközben marják egymást a testvérek, főzök, takarítok, lássam el a munkámat a számomra is idegen, de legalábbis szokatlan home office munkarendben? A gyerekeknek se különóra, se nagyfi, se mozi, se bandázás, se játszótér, se játszóház, és még a ringatót is én tartsam meg mindeközben? Nem lesz ez kicsit sok?

De igen, és nincs is szűkség erre. Tényleg be kell látnunk végre, hogy nem a teljesítés az első. Nyilván továbbra is tesszük a dolgunkat mindannyian: pedagógusok, szülők, hivatali dolgozók, diákok, ki-ki ahogyan lehet. Persze, hogy sok minden akadozni fog, de lehet, hogy végül halásak leszünk mindazért, ami kiostálódik. „Mi ez az örökkévalóságához képest?” – tehetjük fel a kérdést *Morus Szent Tamás* nyomán. Hosszú távon – mondhatni, isteni tervben – gondolkozunk. A mostani kisiskolások is meg fognak tanulni írni, olvasni és számolni. És mi van akkor, ha nem márciusra tudják a cs betűt, hanem csak májusra, netán szeptemberre? Egyébként biztos vagyok abban, hogy rövid időn belül sokféle segédanyag jut majd el a diákokhoz digitális és más formában, és támaszkodhatunk a tankönyvekre is. Aki akar, nagy léptekkel is haladhat a tanulásban. Úgy gondolom, az érettségi feladatlapok még nem készültek el, és a kidolgozóik nyilván figyelembe veszik majd, hogy márciusban leállt a világ. Egyelőre még úgy működünk, hogy „mindent most, azonnal, gyorsan, duplán” akarunk. Természetes, hogy lassan indul be a változás folyamata, és hogy egyelőre nem látjuk a holnapot. A biztonságos tervezhetőség gyakorlatilag megszűnt. De mi történik, ha nem úgy teljesül a tanterv, ahogyan előre kidolgoztuk? Mi lesz akkor? Azt hiszem, ébresztőt fújt a Lélek. Valószínűleg meg kell állnunk, gondolkoznunk, mérlegelnünk, és nem szabad úgy tennünk, mintha nem hallanánk ezt a kürtszót. Olyan ez, mint a családban a gyermekszületés. Aki mindent ugyanúgy akar folytatni, mint azelőtt, az teljes káoszra számíthat, amiben sem a szülők, sem a gyermek nem érzi jól magát. „Újra kezdeni mindent e világon, / – megteremteni, ami nincs sehol, / de itt van mindnyájunkban mégis, / belőlünk sürgetve dalol.” (*Váci Mihály*)

Nézzük csak, mit tanulhatnak most a gyermekeink, és mi az, amit amúgy esélyünk sem lett volna megtapasztalni? Az egymásra figyelmet. A testvéri közösséget, a vágyteljesítés késleltetését, az idő beosztását, több önfegyelmet, nagyobb hitet a mindenhatóságunkba vetett bizalom helyett, törekénységünk alázatos elfogadását, közös felelősségvállalást, rugalmas problémamegoldást és hasonló, rohanó világunkban immár szinte csak hírből ismert készségeket, erényeket.

Ha komolyan vesszük az otthon tanulóknak több évtizedes tapasztalatait, akkor azt látjuk, hogy a tananyag egyéni elsajátításához és gyakorlásához elegendő napi 3-5 óra koncentrált munka. A legjobb időszak erre a délelőtti, illetve a délutáni 4 és 6 óra közötti időszak. Emellett pedig óriási lehetőségek nyílnak meg előttünk azokon a területeken, amelyekről eddig általában csak sopánkodtunk. „Nincs idő be-

szélgetni, együtt dolgozni, játszani, fontos és praktikus dolgokat megtanítani, kirándulni, a természetben lenni, olvasni, rendet rakni kívül-belül és így tovább.” Most itt az idő! Igazi élménypedagógiai lehetőség előtt állunk. A tevékenységbe ágyazott tanulás lehetősége előtt. Ezt osztályteremben úgysem lehet. Szereljünk együtt biciklit vagy csapot, faragjunk, tollasozzunk, gombfocizzunk, főzzünk, süssünk, kössünk, horgoljunk, varrjunk föl gombokat, kerésszedjünk, másszunk fára. A sor még hosszsan

folytatható. Minden árvíznek van értékes hozadéka is. Most megtanulhatjuk, hogy a nehézség is lehet ajándék, valami új kezdete.

Most lehet tanulni az életet. Ez minden kutatás szerint egyértelműen fejleszti az idegrendszert, a gondolkodást, a problémamegoldást, az intelligenciát. Hogyan lássunk neki? Mindenképpen közösen. Ez most egy nagy kooperatív társasjáték! Vagy együtt nyerjük meg, vagy mindannyian veszítünk.

Jó módszer, ha összeül a családi kupaktanács egy kakaó mellé, és kicsit átbeszéljük a kialakult új helyzetet. Tényleg fontos, hogy ne csupán belesodródjunk az eseményekbe, hanem érezzék a gyermekeink, hogy nem félünk, tervezzük, van kormányos a hajón, ám mindannyiunk kezében ott az evezőlapát, és mindenkinek van felelőssége, feladata is a szabadsága mellett. Feltétlenül készítsünk napirendet, hogy átlátható legyen, hogyan kapcsolódunk be a család életébe, mikor van az egyéni munka ideje és mikor a pihenése. A napirend legyen jól áttekinthető, akár programpontként kipipálható formátumú.

Talán az egyik legnagyobb veszély most éppen az, ami nagy segítségünkre is szolgál: az internet, az online eszközök, „a kütyük”. Ezért szándékosan nem nevezném digitális oktatásnak a tanulást ezt a formáját, hanem inkább tantermen kívüli iskolának vagy távoktatásnak. Semmilyen indokkal ne lökjük a gép elé a gyerekeket most sem. A cél nem szentesíti az eszközt. Az örvényhatás nem szünetel. Sőt, a függőség kialakulásának veszélye most sokszorosan jelen van az életünkben. Fokozottan ügyeljünk arra is, hogy mi magunk milyen példát mutatunk a gyerekeknek. Az örvény még az úszni jól tudóknak is örvény marad. Ne feledjük: a nevelés az élet szolgálata, és nem a teljesítés végrehajtó óra. Ez a megváltozott körülmények között is igaz, sőt, most talán még inkább az.

Az élet minden területén tapasztalható bizonytalanságban is van egy úgynevezett ingabiztonságunk. Ezt *Tilman Beller* atya szemlélte egy alkalommal a kezében lévő rózsafüzérrel. A szentolvasó végén lévő kis kereszt a keresztény embert jelképezi, és a kéz, ami a füzért tartja, Isten kezét. Amikor a kéz úgy fogja a rózsafüzért, hogy a kereszt az asztallapon fekszik, olyankor az embernek szilárd talaj van a lába alatt: a gyerekek az iskolában, a munkahely rendben, a család egészséges, vasárnap elmegy az illető a templomba, imádkozik, igazi, mély közösségi és szép keresztényi életet él. Ám a kéz néha felemeli, meglengeti, sőt megpörgeti a szentolvasót a levegőben. Ilyenkor kicsúszik az ember lába alól a talaj, és minden összeomlani látszik. Nem tudjuk, mi lesz. Csak egyetlen biztonság van: a lánc, ami a Jóistenhez köt bennünket, a bizalom. Ez a kapcsolat új lépcsőfoka: az ingabiztonság. Az ember természetesen szenved ebben az állapotban. De a szívünkben biztonság uralkodik, hiszen a sorsunk fonala ott van a szerető Isten kezében, mi pedig két kézzel kapaszkodunk a kötélbe, amely vele köt össze bennünket.

„Tudod, hogy érted történnék mindennek – mit busulsz? // (...) Ó hidd el nékem, benned a Cél és nálad a Kulcs / Madárka tolla se hull ki, – ég se zeng, – föld se remeg, / hogy az Isten rád ne gondolna.” (*Babits Mihály*)

Uzsalyné Pécsi Rita
Fotó: Pexels.com

Pánik helyett szolidaritás

Püspöki üzenet a vírusfertőzés idején egy egészségügyi intézményből

Bíró László tábori püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Családbizottságának elnöke már több mint egy éve kórházi kezelés alatt áll. Úgy gondolta, e sajátos helyzeténél fogva is megszólal a koronavírus-járvány idején, hogy a pánik helyett szolidaritásra buzdítson. Az alábbiakban az ő gondolatait olvashatják.

Betegként *Müller Cecília* országos tiszti főorvos – egykori hittanosa – rendelkezéseit hallva az első pillanatban riadalom támadt bennem. Hogyan tovább? Mi lesz a szentmiséimmal, hogyan lesz tiszta ruhám, egy kis frissítő falat? Nagy örömmel tapasztalom az emberi gondoskodás éberségét. Szentmiséimet többen látogatják, mint korábban; mintha érzékenység ébredne a szívekben Isten és egymás iránt. Engedjék meg, hogy néhány bennem született gondolatot megosszak ebből a sajátos helyzetből.

– A világjárvány alkalom számunkra a tanúságtételre. Hasonló trauma ritkán éri az emberiséget, nagy összefogásra van szükségünk. „Védem magam, hogy téged védjek” – Facebook-bejegyzésében *Anselm Grün* német bencés szerzetes hívta fel a figyelmet erre a magatartásra. És betartom a központi iránymutatásokat – teszem hozzá ehhez az általam legértelmesebbnek tartott gondolathoz.

– Imádkozunk a kutatókért, hogy a világjárvány még nagyobb elterjedésével szembeni védekezés eszközét mielőbb fölfedezhessék.

– Tekintsünk együttérzéssel egészségügyi intézményeinkre, azok dolgozóira, akik nagy kihívás előtt állnak. „Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint aki életét adja barátaiért” – ez a jézusi gondolat rájuk is érvényes.

– Az egészségügyi és szociális intézmények hermetikus lezárása sok hozzátartozónak könnyebbé jelent. Tudatosítsuk azonban magunkban, hogy ez nem a teljes megkönnyebbülés ideje, az intézkedések inkább a szeretet leleményes gyakorlására adnak alkalmat. A szeretet különböző gesztusait kell gyakorolnunk ilyenkor is, legyen az telefonálás, tiszta ruha vagy csomag küldése, hogy az intézmények szükségszerűen monoton étkezési rendjét egy picit frissítsük. (Ezek módjáról az adott intézménynél érdeklődjünk.)

– Az irgalmas szamaritanus példáját követve találjuk meg a módját annak, hogy akár imádság, akár segítség révén odaálljunk a rászorulóknak mellé. Köszönet mindazoknak, akik kritikus körülmények között is megtalálják a szeretet útját embertársaink felé.

– Váljunk eggyé az imádságban, betegek és egészségesek, a remény erejében!

Lejegyezte: Agonás Szonja
Fotó: Fábíán Attila

A járvány spirituális kihívás is

Anselm Grün bencés szerzetes Facebook-üzenete

A hazánkban is közkedvelt lelki író, Anselm Grün német bencés szerzetes rendszeresen tesz közzé aktuális eseményekhez kapcsolódó üzeneteket a Facebook-oldalán. A koronavírus-járványról március 7-én osztotta meg alábbi gondolatait.

A koronavírus megkerülhetetlen beszédtemává vált. A fertőzés elérte Németországot is, és úgy érzem, el kell mondanom, amit erről gondolok. A járvány számomra spirituális kihívás is. Mi, németek gyakran elbizakodottak va-

désről sem lehet hallani. Az ott élők két mottót tartanak szem előtt, és nem csak a keresztények, hanem az egész lakosság. Az egyik: „Védem magam, hogy téged védjek.” Az önvédelem nem önzés, hanem a másikért való fe-

lépnek, előreengedik őket, hogy szájmaszkot tudjanak venni. A kormány ugyanis elrendelte, hogy minden ember hetente csak három egészségügyi maszkot vásárolhat. Mindent igazságosan szabályoznak. A kínai kormány irigy rájuk, álhíreket terjeszt a világhálón, hogy a tajvani kormány mindezt nyereszkedésből teszi.

Láthatjuk hát, milyen válaszok adhatók a járványra: lehet autoriter eszközökkel válaszolni, mint Kína teszi, és a felebaráti szeretet keresztény hozzáállásával, ahogyan Tajvan próbálja.

Nem pánikot kelt, hanem arra biztat, figyeljünk oda minden tettünkre, hogy védjük magunkat és ezzel a másikat is. Vállaljuk a fáradságot, hogy ezzel segítsünk másokat. Arra biztatlak benneteket, hogy ez a két alapelv határozza meg a járványhoz való viszonyotokat. Így a járvány nevelni tudja az egész társadalmat, közel hozza az emberekhez a keresztény értékeket.

Forrás: Anselm Grün Facebook-oldala
Fotó (archív): Merényi Zita
Fordította: Trautwein Éva

gyunk, és azt gondoljuk, nekünk nem árthat ez a vírus.

A tajvani kormánynak, Kína közelsége ellenére, sikerült megakadályoznia a vírus terjedését. Tajvan szigetén mindössze 42 megbetegedést mutattak ki, és újabb megfertőző-

lelősségvállalás, amit felebaráti szeretetből érzünk kötelességünknek.

A másik mottó: „En rendben vagyok, ezért először is te rakj a szád elé steril maszkot.” Tajvanon az emberek a gyengébbek érdekében hátrébb